

Gönüller Sultanı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem

İçindekiler

4 Nebiler Sultanı Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)
5 Son Nebinin (sallallahu aleyhi ve sellem) Kutlu Hayatı
8 Kutlu Doğum
10 Yaratan Rabbinin Adıyla Oku
14 Göklere Yolculuk
16 Mekke'ye Veda
18 İlk ve Son Hac
19 Veda Hutbesi
20 Veda Zamanı
22 Adı Güzel Kendi Güzel Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)
23 Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) Sahabeye Yol Gösterirdi
26 Resûlullahın (sallallahu aleyhi ve sellem) Ahlâkı Allah Vergisidir
32 Müminin Pusulası: Sünnet-i Seniyye
34 Şiirin Zirvesi: Naat
35 Ezeli Nur
36 Sahabe O'nu Çok Severdi
38 Âlemlere Rahmet Olarak
40 O'nun Kutlu Sözleri
42 Medine'nin Gülü
44 Üç Tablo Bir Ressam
46 Selâm Sana Ey Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)
48 Efendiler Efendisine Bir Demet Salât ü Selâm
49 Baba Olarak Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)
50 Gönüller Sultanı Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Dualarından
51 Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali'ye Nasihatleri
52 Arayı Arayı Bulsam İzini
53 Ashabı Gönüller Sultanını (sallallahu aleyhi ve sellem) Çok Özledi
55 Mahşer Günü Tek Şefaatçimiz Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)

Editörden

Yüce Mevla'nın, "Sen olmasaydın, âlemleri yaratmazdım." iltifatına mazhar olan Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ilk yaratılan son peygamberdi. Hiçbir şey yokken, O'nun nuru vardı. Gün geldi, dünyaya teşrif etti ve kutlu doğumuyla kâinatı şereflendirdi. Gelişiyle varlık kıymet kazandı, âlem O'nun nuruyla aydınlandı.

Yaratanımızı O'nunla tanıdık. Yaratılana, hikmet nazarıyla bakabilmeyi O'ndan öğrendik. O'nunla kendimizin farkına vardık, var oluşumuzun gerçek mahiyetini kavradık. Ölümden korkmamayı, ebediyeti arzulamayı O'nunla bildik.

O'nu, dünya gözüyle bir kez olsun göremedik, ama hep O'nun hayaliyle yaşadık. "Kardeşlerim, ahir zamanda gelecektir." buyuran Gönüller Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) "Kardeşlerim!" dediği kişilerden olmaya talip olduk.

"Bütün minnet ve şükranlarımız senin üzerine olsun ey Efendimiz!" diyor ve şefaate vesile olması ümidiyle hazırladığımız bu eserden herkesin istifade etmesini, lütuflarını sürekli üzerimizde hissettiğimiz Cenâb-ı Allah'tan temenni ediyoruz.

Nebiler Sultanı

Hazreti Muhammed

sallallahu aleyhi ve sellem

Muhittin KÜÇÜK

Sonsuz kudret sahibi olan Yüce Rabbimiz, kâinatı muhteşem ve mükemmel bir düzen içinde yoktan var etti. Sonra dünyayı sonsuz rahmetiyle canlıların yaşayabileceği en ideal, en güzel bir mekân hâline getirdi. Ardından insanoğlunu; yarattığı güzellikleri görsün, nimetlerini tatsın ve Rabbini tanıyıp O'na kulluk etsin diye nazlı bir misafir olarak yeryüzüne gönderdi.

Bizi bizden iyi bilen rahmeti sonsuz Rabbimiz, insanoğlunu dünyaya gönderdikten sonra da başıboş ve sahipsiz bırakmadı. Ona; Yüce Yaratıcısını tanıtması, dünya ve ahiret saadetinin yollarını göstermesi için her bakımdan üstün yaratılıştaki en seçkin insanları peygamber olarak lütfetti. Allah'ın kendilerine peygamberlik verdiği o kutlu insanlar da insanlık tarihi boyunca Yüce Rabbimizin emirlerini, O'nun yeryüzündeki halifesi olan kullarına eksiksiz olarak tebliğ ettiler.

İnsanlığın yüz akı olan bu kutlu elçiler içinde Allah, bazılarını diğerlerine üstün kılmıştır. Kâinatın övünç kaynağı Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ise bütün peygamberlerin sultanıdır. Diğer peygamberler insanlık semasının yıldızları ise Kâinatın Efendisi Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) onun güneşidir. Onun için Yüce Rabbimiz, bütün peygamberleri Resûlü Ekrem Efendimizden haberdar etmiş ve onlardan kendi ümmetlerine Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdelemelerini istemiştir.

Onlar da Rablerine verdikleri sözü tutmuşlar ve ümmetlerine ahir zamanda gelecek olan son peygamberi muştulamışlar, kendileri de O'na ümmet olmak için can atmışlardır. Varlık âlemine önce geldikleri için O'na ümmet olmamışlar, ama Miraç'ta ruhlarıyla Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) arkasında namaz kılma şerefine ermişlerdir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yeryüzünü şereflendirmesi yönüyle son peygamberdir. Ancak O'nun nuru, Hazreti Âdem'den önce yaratılmıştır. İnsanlığı bir ağaca benzetecek olursak Efendimizin Nuru o ağacın çekirdeği, Efendimizin kendisi de meyvesidir. Nitekim bir hadis-i şerifte Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem); "Sana peygamberlik ne zaman verildi?" diye sorulunca "Hazreti Âdem ruhla ceset arasında iken." cevabını vererek bu hakikati dile getirmiştir. Hazreti Âdem'den Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) kadar gelen bütün peygamberler; insanlığı, en mükemmel din olan İslâm'a ve son peygamber Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) nübüvvetine hazırlamıştır.

O'nun peygamberliğine, bütün nebiler ve onların yolunda giden bütün salih ve âlim kişiler, şahittir. Biz de bir kere daha bütün kalbimizle "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah" diyerek Efendimizin peygamberliğine şahitlik ediyor ve Yüce Rabbimizden bizi o şanlı nebiye lâyık ümmet eylemesini diliyoruz.

Son Nebinin Kutlu Hayatı

sallallahu aleyhi ve sellem

Aslı KAPLAN

Kâinatın Sultanı Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), 20 Nisan 571 Pazartesi günü Mekke'de dünyaya geldi. Babası, Abdülmuttalib ile Fatıma'nın oğlu Abdullah; annesi ise Vehb ile Berre'nin kızı Âmine idi. Babası Abdullah, Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumundan iki ay kadar önce vefat etmiş ve Medine'de toprağa verilmişti. Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib, "Umarım ki O'nu gökte Hak, yerde halk övecektir." diyerek O'na Muhammed adını verdi.

Dört yaşına kadar sütannesi Halime'nin yanında kalan Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), daha sonra annesinin yanına döndü. Altı yaşında iken Âmine annemiz, O'nu hem babası Abdullah'ın mezarını ziyaret etmek hem de akrabalarıyla tanıştırmak için Medine'ye götürdü. Âmine annemiz, dönüşte hastalanıp Ebva denilen yerde vefat etti ve orada toprağa verildi. Yolculuk boyunca yanlarında olan Ümmü Eymen, Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'ye ulaştırdı ve dedesine teslim etti.

Altı yaşından sekiz yaşına kadar dedesi Abdülmuttalib'in yanında kalan Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), o da ölünce dedesinin vasiyeti üzerine amcası Ebu Talib'in evine taşındı. Ebu Talib ve hanımı Fatıma, O'na çok iyi baktılar ve O'nu öz çocukları gibi sevdiler.

On üç yaşından itibaren amcaları ile birlikte ticaretle ilgilenmeye başladı. Bu alanda doğruluğu ve dürüstlüğü ile tanındı. Yirmi yaşlarına geldiğinde Mekke'de üstün ahlâkı ve güvenilirliği ile bilinir ve Muhammedü'l Emin diye anılır olmuştu.

Yirmi beş yaşına geldiğinde Kureyş'in en asil ve zengin kadını olan Hazreti Hatice validelimizle evlendi. Hazreti Hatice'nin Efendimizle (sallallahu aleyhi ve sellem) evlenmeyi istemesinin sebebi, O'nda gelmesi beklenen son peygambere ait işaretleri görmesi idi. Bu kutlu ailenin ikisi erkek, dördü kız olmak üzere altı çocukları oldu. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) oğulları Kasım ve Abdullah, peygamberlik gelmeden önce küçük yaşta Mekke'de vefat ettiler. Kızları Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve Fatıma büyüyüp evlendiler. Zeynep, Rukiyye ve Ümmü Gülsüm Peygamberimizden önce vefat etti. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) pak nesli, Hazreti Ali ile evlenen Hazreti Fatıma ile devam etti.

Otuz beş yaşında iken Kâbe hakemliği yaptı. Kâbe'nin tamiri sırasında cennetten gelen taş Hacerü'l-Esved yerine konulurken çıkan anlaşmazlığı, taşı bir bez üzerine koyup bütün kabile reislerine taşıtmak suretiyle giderdi. Kabileler arasında çıkması muhtemel bir kavgayı engellemiş oldu.

Kâbe hakemliğinden birkaç yıl sonra Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bazı ilâhî işaretler almaya başladı ve O'ndaki bu hâller üç dört yıl sürdü. Kırk yaşlarına yaklaştığında yaşadığı toplumun ahlâk dışı bir hayat sürmesinden çok sıkılmaya ve yalnız başına kalmayı tercih etmeye başladı. Sık sık Nur Dağı'ndaki Hira mağarasına gidiyor ve Rabbiyle baş başa kalıp Kâbe'yi seyrediyordu.

Kırk yaşına gelmiş olan Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), 610 yılının Ramazan ayında Hira'da iken bir gece Cebrail Aleyhisselâm geldi ve böylece vahiy süreci başlamış oldu. Efendimiz, Yüce Allah tarafından peygamberlikle görevlendirilmişti.

Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) iman ederek ilk inananlar olma şerefine; Hazreti Hatice, Hazreti Ali, Hazreti Zeyd bin Harise ve Hazreti Ebubekir eriştiler. Böylece üç yıl sürecek olan gizli davet dönemi başlamış oldu. İnsanların birer ikişer İslâm'a girdiği bu gizli davet döneminde inananların sayısı ancak otuza ulaştı.

Peygamberliğin dördüncü yılında Allah Resûlü, akrabalarını İslâm'a davet etti ve takip eden günlerde açıktan tebliğ başladı. İnsanların bir kısmı inkârcı tutumuna devam etti, bir kısmı da O'nun davetine uyup imanla şereflendi.

İslâm'ın yayılması adına yaşanan gelişmeler müşrikleri çileden çıkarınca, müminler için baskı ve işkence dönemi başladı. Bunun üzerine Müslümanlar, ibadetlerini serbestçe yapabilmek için peygamberliğin beşinci ve altıncı yıllarında Habeşistan'a göç etmek zorunda kaldılar.

Peygamberliğin altıncı yılında hem Hazreti Hamza hem Hazreti Ömer İslâm'la şereflendi. Mekke'de yiğitliği ve cesaretiyle tanınan bu iki zatın iman etmesi, Müslümanları güçlendirirken müşrikleri çileden çıkardı.

Peygamberliğin yedinci yılından itibaren üç yıl sürecek boykot dönemi başladı. Efendimiz

(sallallahu aleyhi ve sellem), Müslümanlar ve onlara destekte bulunan Haşimoğulları, Ebu Talib Mahallesi denilen yerde göz hapsine alındılar. Bütün ticarî ve insanî ilişkileri müşriklerce yasaklandı. Bu zorlu dönemde inananlar çok sıkıntı çektiler.

İslâm'ın onuncu yılında boykottan kurtulmanın sevincini acı olaylar takip etti. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebu Talib'in ve çok sevdiği eşi Hazreti Hatice'nin ardı ardına vefat etmesi O'nu çok üzdü.

Hira'da ilk vahyin gelişinin üzerinden on bir yıl geçmişti ki Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Miraç'ta ilâhî ikramların doruğuna erişti. Yüce Allah'ın huzuruna yükseldi ve Rabbi ile perdesiz görüştü. Bu ilâhî görüşmede farz kılınan namaz da müminin miracı oldu.

İslâm'ı yayma çabaları bütün zorluklara rağmen devam ederken birer yıl arayla 1. ve 2. Akabe Biatleri yapıldı. Sonra da Müslümanlar, Allah'ın izniyle Mekke'den Medine'ye hicret ettiler. Mekke'den en son Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sadık dostu Hazreti Ebubekir ayrıldı.

Sevgili Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye teşrif ettikleri gün Müslümanların sevinci doruk noktadaydı. Medineli Müslümanlar, Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) gelişine sevindikleri gibi hiçbir şeye sevinmediler.

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye gelişinden bir süre sonra Mescid-i Nebevî inşa edildi, sonra da Resûlullah ve ailesi için mescide bitişik evler yapıldı. Bundan sonra İslâm dini, artık büyük küçük herkese Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) mescidinde öğretildi.

Takip eden yıllarda müşriklerle Müslümanlar arasında Bedir, Uhud, Hendek gibi savaşlar yapıldı ve hicretin altıncı yılında Hudeybiye Antlaşması imzalandı. Bu antlaşmayla gelen barış yıllarında Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), dünya üzerinde bütün devletlere elçiler gönderdi ve onları İslâm'a davet etti.

Hicretin sekizinci yılında müşrikler, Hudeybiye Antlaşması'nı bozunca on bin kişilik İslâm ordusu ile Mekke fethedildi. Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), çıkmaya mecbur bırakıldığı vatanına üstünlük sağlayarak ve genel af ilân ederek girdi.

Mekke'nin fethinden sonra Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tekrar Medine'ye döndü. Arap yarımadasından büyük gruplar hâlinde Peygamberimizi ziyaret etmeye başlayan insanların çoğu İslâm'ı seçti.

Hicretin onuncu yılında ilk ve son haccını yapan Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), haccı sırasında Arafat'ta yüz binden fazla Müslümana hitaben bir konuşma yaptı. Son Resûlün, hak din İslâm'a dair son nasihatlerini verdiği bu tarihî konuşmaya Veda Hutbesi dendi.

Gönüller Sultanı, 8 Haziran 632 Pazartesi günü altmış üç yaşında iken Rabbine kavuştu. Cenaze namazı; erkekler, kadınlar ve çocuklar olmak üzere sıra ile hücre-i saadette kılındı ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) orada toprağa verildi.

Kutlu Doğum

Günlerden Pazartesi

Takvimler, 20 Nisan 571'i gösteriyordu, günlerden pazartesi idi. Tan yerinin aydınlığa kavuşmasına, Kâinatın Sultanı Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) de dünyaya teşrif etmesine çok az kalmıştı.

Doğum anı geldiğinde Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) annesi Hazreti Âmine, büyük bir ses duymuş ve bu sesten dolayı çok korkmuştu. Beyaz bir kuş gelip onun sırtını sıvazlayınca artık korku ve keder duymamaya başladı. Kendisine beyaz bir kâse içinde sunulan şerbeti içer içmez de bedeni nurla doldu. Ve Âlemlerin Sultanı Hazreti Muhammed Aleyhisselâm (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyaya şeref verdi.

Dünya Nurla Doldu

Onun doğduğunu anlayan Âmine annemiz, kendini biraz kaldırıp kutlu oğluna baktığında O'nun secdede olduğunu gördü. Dudakları kıpırdıyor ve bir şeyler söylüyordu. Doğum sırasında orada bulunanlardan Şifa Hatun yanına yaklaştığında O'nun, "Ümmeti! Ümmeti!" dediğini duydu. Şehadet parmağı da havadaydı. O'nun doğumuyla birlikte odanın içi bir anda aydınlanıvermiş ve bütün dünya nurla dolmuştu. Sanki gökteki yıldızlar salkım salkım uzanmış ve üzerlerine dökülecek gibi olmuştu.

Adı Muhammed Oldu

Doğumdan sonra müjdeli haber, hemen Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) dedesi Abdülmuttalib'e ulaştırıldı. O sırada Kâbe'de bulunan Abdulmuttalib koşarak eve geldi, torununu kucağına aldı, öptü, sevdi. Gözyaşlarına engel olamamıştı.

Sıra adını koymaya gelince Hazreti Âmine, hamile iken gördüğü rüyayı Abdulmuttalib'e anlattı. Doğuma yakın gördüğü bir rüyada Âmine annemize "Şüphesiz ki sen, ümmetin efendisine hamilesin. O'nu dünyaya getirdiğin zaman adını Muhammed koy." denilmiş ve Âmine annemiz şahit olduğu bu olaydan çok etkilenmişti. Bunun üzerine gül kokulu bebeğin adını Muhammed koydular.

Kâbe İlk Defa O'nunla Buluştu

Sonra da Abdulmuttalib, çok sevdiği oğlu Abdullah'ın yetimini bağışladığı için Rabbine şükretmek üzere doğruca Kâbe'ye gitti. Kutlu torunu da kucağındaydı ve Allah'ın evi Kâbe, ilk defa Allah'ın en sevgili kuluyla buluşmuştu.

Yaratan Rabbinin Adıyla

Oku

Rahime KAYA

Mekke'nin Emini İdi

Cahiliye Mekke'sinde Muhammedü'l-Emin olarak anılan ve güzel ahlâkı ile tanınan Gönüller Sultanı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yaşadığı toplumun ahlâk dışı bir hayat sürmesinden çok rahatsız oluyordu. Kâinatın yaratıcısını unutmuş olan Hicaz halkının büyük bir kısmı, kendi elleriyle yaptıkları putlara taparken bir kısmı ise hiçbir inancı kabul etmiyordu. İçki, kumar, zina, hırsızlık, dolandırıcılık, zulüm gibi kötü ahlâk adına her şey toplumun günlük hayatının bir parçası idi. Kuvvetli olan zayıf olana zorla istediğini yaptırabiliyordu. İnsanın hayatının hiçbir değeri yoktu. Umulmadık bir anda yapılan baskınlarla pazara çıkarılan köle olmak, hiç de ihtimal dışı değildi.

Bir diğer grup ise Allah'a ve ahiret gününe inanmakla birlikte insanlar arasından bir peygamber geleceğini kabul etmiyordu. Allah'ın varlığını kabul edip ahiret hayatına inanmayanlar da vardı. Bütün bunların yanında Hazreti İbrahim'in tevhid dinini yaşayan çok az kişi bulmak mümkündü.

Kâbe'den Kopamıyordu

İnsanlar Kâbe'nin içini bile putlarla doldurmuşlardı. Oysaki Kâbe, Allah'ın emriyle insanlara huzur vermek için inşa edilen yeryüzünün ilk binasıydı. Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), Kâbe'den bir türlü kopamıyor, ama orada puta tapanların hâlleri de O'nu derinden yaralıyordu. Bütün bunlara üzülerek şahit oluyor, içindeki ızdırabı dindirmek ve ruhunu rahatlatmak istiyordu.

Rabbi ile Baş Başa

Son zamanlarda insanlardan uzaklaşmaya, yalnız başına ıssız yerlere gidip düşünmeye baş-

lamıştı. Özellikle de sık sık Nur Dağı'na gidiyordu. Saatlerce yürüyerek ulaştığı dağın, Kâbe'ye bakan yönündeki Hira mağarasında oturuyor ve Kâbe'yi seyre dalıyordu. Rabbiyle baş başa kalıp huzur bulduğu bu mağaraya yılın belli günlerinde gelmeyi alışkanlık hâline getirmişti.

Selâm Sana

Mekke'den ayrılıp Hira mağarasına yaklaştığında, "Selâm olsun sana, ey Allah'ın Resûlü!" şeklinde sesler duyuyor, hemen sağına soluna dönüp bakıyor, fakat ağaç ve taştan başka bir şey göremiyordu.

Oku

610 yılının Ramazan ayında yine Hira mağarasına çekilmiş ve tefekküre dalmıştı. Ramazanın on yedinci gecesi, gece yarısından sonra kendisini adıyla çağıran bir ses işitti. Başını kaldırıp etrafa baktığında her tarafı birden bire bir nurun kapladığını gördü. Sonra Cebrail Aleyhisselâm karşısına geldi ve:

—Oku, dedi.

Efendimiz:

—Ben, okuma bilmem, dedi.

O zaman melek, Efendiler Efendisini kucaklayıp kuvvetlice sıktı ve bıraktı.

Sonra tekrar:

—Oku, dedi.

Peygamber Efendimiz yine:

—Ben okuma bilmem, dedi.

Melek O'nu yeniden kucakladı, kuvvetle sıkıp bıraktı ve tekrar:

—Oku, dedi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Ne okuyayım, diye sordu.

Cebrail Aleyhisselâm da Alâk sûresinin ilk beş âyetini okudu: "Oku! Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı anne rahmine tutunmuş bir hücreden yarattı. Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı öğretendir. İnsana bilmediklerini öğretendir."

Sonra Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından ayrılıp gitti. Meleğin Rabbinden getirdiği âyetler, Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbine satır satır yazılmıştı.

Sen Allah'ın Resûlüsün

Yaşadıkları karşısında ürperen Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), heyecanla Hira'dan çıkıp Nur Dağı'ndan aşağıya doğru inmeye başladı. Dağın ortasına geldiği sırada, gökten tekrar bir ses işitti. Cebrail Aleyhisselâm:

—Ya Muhammed! Sen, Allah'ın Resûlüsün! Ben de Cebrail'im, diyordu.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrail Aleyhisselâmı görmemek için yüzünü farklı taraflara çeviriyor, ama nereye baksa hep onu görüyordu! Her yerden vahiy meleğinin sesi geliyordu.

Beni Örtün

Nihayet Cebrail Aleyhisselâm yanından ayrılıp gidince, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen evine döndü. Çok korkmuştu ve bitkin bir hâldeydi. Mübarek eşi Hazreti Hatice'nin yanına yaklaşarak:

—Beni örtün, beni örtün, buyurdu.

Hazreti Hatice, hemen O'nu yatağına yatırdı ve üzerini örttü. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbindeki ürpertiyle birlikte uykuya dalmıştı. Uyanınca başından geçenleri birer birer Hazreti Hatice'ye anlattı ve:

—Başıma kötü bir şey gelmesinden korkuyorum, dedi.

Müjdeler Olsun Sana

Hazreti Hatice, ellerini Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) ellerinin üzerine koyarak şefkat dolu bir sesle:

—Müjdeler olsun sana ey amcamın oğlu! Bulunduğun yerde sebat et. Ben, senin bu ümmetin Peygamberi olduğunu umuyorum. Endişe duyma, Allah seni mutlaka muhafaza eder. Çünkü sen; akrabalarını görüp gözetirsin, doğru konuşursun, düşkünlerin elinden tutar, ihtiyacı olanları giydirirsin. Senin misafirin hiç eksik olmaz, sürekli hakkın peşindesin, dedi.

Ey Örtüye Bürünen Peygamber

İlk vahyin gelişinden sonra vahiy, kırk gün kadar kesildi. Fakat Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) , sık sık değişik şekillerde Cebrail Aleyhisselâmı görmeye ve onun sesini işitmeye devam etti. Onu her görüşünde hem korkuyor hem de çok hâlsizleşiyordu.

Hira'dan çıkıp Nur Dağı'ndan aşağı indiği bir gün, yine vahiy meleğinin sesini duymuştu. Başını kaldırıp baktığında gökyüzünde Cebrail Aleyhisselâmı gördü. Korku ve heyecanla evine dönüp Hazreti Hatice'den kendisini örtmesini istedi ve örtündü. Fakat bu sırada Cebrail Aleyhisselâm, Müddessir sûresinin "Ey örtüye bürünen Peygamber! Kalk ve insanları uyar! Rabbinin büyüklüğünü an. Elbiseni temiz tut. Maddî ve manevî kirlerden arın..." mealindeki ilk âyetlerini getirdi. Bundan sonra da Kur'ân tamamlanana kadar yirmi üç yıl boyunca vahiy hiç kesilmedi ve değişik zamanlarda âyetler inmeye devam etti.

Göklere Yolculuk

Ayşe GÜL

Taif Ümidi

Hira'da ilk vahyin gelişinin üzerinden on bir yıl geçmişti. Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) insanları hak din İslâm'a davet adına her türlü gayretine rağmen Mekkeli müşrikler; inkârlarında ısrarcı olmuşlar, O'na ve inananlara sürekli hakaret etmişlerdi. Özellikle de Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebu Talib ve çok sevdiği eşi Hazreti Hatice'nin vefatından sonra düşmanlıklarını iyice arttırmışlardı. Müşriklerin artan hakaretlerinin ardından Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke'nin sıkıntılı ortamından biraz uzak kalmak ve görevini başka yerlerde yapabilmek ümidiyle Mekke dışına çıkmaya karar verdi ve Taif'e gitti.

Bir Kişi Bile Çıkmadı

Orada on gün kadar kalarak puta tapan halkı, Allahu Teâlâ'nın varlığına ve birliğine iman etmeye çağırdı. Fakat Taif'teki görüşmelerin ardından O'na yardım etmeye istekli, bir kişi bile çıkmadı. Taifliler, gençlerinin Müslüman olmalarından korkarak Peygamberimizin teklifini kabul etmediler. Üstelik hadlerini aşıp Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) taşlayarak yaraladılar. Taif'te yaşadıkları ve tekrar Mekke'ye döndüğünde insanların alaycı ifadeleri Allah Resûlünü (sallallahu aleyhi ve sellem) iyice bunaltmıştı.

Vahiy Meleği Burak'la Gelmişti

Derken bir akşam Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'de iken, yanında Cebrail Aleyhisselâm beliriverdi. Yanında daha önceki peygamberlerin de üzerine bindikleri, merkepten biraz büyük katırdan da bir miktar küçük olan Burak adında bir binek vardı. Hazreti Cebrail, Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) göğsünü yardı ve içini zemzem suyu ile yıkadı. Sonra da içi iman ve hikmetle dolu altın bir tası, O'nun göğsünün içine boşalttı ve göğsünü kapattı.

Ardından kâinatın sultanı Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) ile tarifi imkânsız bir yolculuğa başladılar. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine bindiği Burak, öyle hızlı hareket ediyordu ki her defasında adımını ufukta gözüken son noktaya atıyor ve şimşek hızıyla mesafe alıyordu. Bir çırpıda Mescid-i Aksa'ya gelivermişlerdi. Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), Burak'tan indi ve namaz kılmak için mescide yöneldi. Cebrail Aleyhisselâm da Burak'ı oradaki bir sütuna bağladı. İçlerinde Hazreti İbrahim ile Hazreti Musa'nın da bulunduğu peygamberler, Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) bekliyorlardı. Saf oldular ve Nebiler Nebisi (sallallahu aleyhi ve sellem), onlara iki rekât namaz kıldırdı.

Gökler Ötesi Âlemlere

Sonra vahiy meleği, O'nu gökler ötesi âlemlere seyahate davet etti. Gök katları arasında yükseliyor ve her yükseldikleri katta ayrı bir merasim yaşıyorlardı. Her bir gök kapısında ayrı bir peygamberle karşılaştılar, hepsinin de duasını alıp tebriklerine şahit oldular.

Sırlarla dolu Miraç yolculuğu sırasında Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), cennet ve cehennemi de gördü. Sonra daha da yükseldiler. Sidretü'l-Münteha'ya geldiklerinde Cebrail Aleyhisselâm:

—Ben, buradan ileriye geçecek olursam yanarım, deyince Efendimiz yolculuğuna yalnız devam etti.

Yüce Allah'tan başka kimsenin görmediği ve bilmediği yerlere doğru ilerledi. Her tarafı, bilinen ifadelerle tarif edilemeyecek bir güzellik kaplamıştı. Ve Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Cenâb-ı Hak ile perdesiz görüştü. Bu ilâhi görüşmede farz kılınan namaz da müminin miracı oldu.

Mekke'ye Veda

Cemal ÇELİK

Hicrete İzin Verildi

Hak din İslâm, bir yandan yayılırken diğer taraftan müşriklerin işkence ve baskıları yüzünden Müslümanlar, Mekke'de barınamaz hâle gelmişti. Bunun üzerine Yüce Allah tarafından, Medine şehrine göç etmelerine izin verildi. Böylece Peygamberliğin on dördüncü yılında Müslümanlar, küçük gruplar hâlinde Mekke'den ayrılmaya başladılar. Müslümanların dinleri uğruna yaptıkları bu göçe hicret, kendilerine muhacir, onlara Medine'de ev sahipliği yapan Müslümanlara da ensar denildi.

Suikast Kararı

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), hemen hemen bütün inananları sağ salim Medine'ye göndermiş, geride Hazreti Ebubekir, Hazreti Ali ve Resûlullahın (sallallahu aleyhi ve sellem) ailesinden birkaç kişi kalmıştı. Kureyşli müşrikler, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) de Medine'ye göç edeceğini tahmin ediyorlardı. O'nun Medine'ye ulaşmasının ileride aleyhlerine olabileceğini düşünen müşrikler, en sonunda O'na bir suikast düzenlemeye karar verdiler. Görev, şehrin kabileleri arasından seçilmiş bir çeteye havale edilmişti.

Sadık Dostu ile

Müşrikler, suikastın hazırlığı içindeyken Allahu Teâlâ, Resûlüne hicret emri verdi. Cebrail Aleyhisselâm da gelerek O'na müşriklerin plânlarını ve o gece yatağında yatmamasını bildirdi. Bunun üzerine Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sadık dostu Hazreti Ebubekir'e, birlikte şehirden ayrılacaklarının haberini verdi ve gece buluşmak üzere sözleştiler. Bu arada yol için gerekli hazırlıkları tamamlayan Hazreti Ebubekir kendilerine rehberlik edecek biriyle de anlaştı.

Emanetler

Mekke'de halk, Resûlullahın (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiği dine inanmasa bile güvenilirliğinden dolayı saklayamamaktan korktuğu kıymetli eşyalarını hâlâ O'na bırakıyordu. Emanete her şartta sahip çıkan Efendimiz, kendisini öldürmek isteyen kişilerin malları da dâhil bütün emanetleri hicret etmeden önce sahiplerine ulaştırmak istedi. Hazreti Ali, o gece Peygamberimizin yatağında yatacak, ertesi sabah da emanetleri sahiplerine teslim edecek ve Medine'ye öyle hicret edecekti.

O'nu Göremediler

Hicret gecesi Hazreti Ali, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) yatağında uykuya daldı. Suikastçılar da Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) evinin etrafını sarıp, kapının önünde O'nun dışarı çıkmasını beklemeye başladılar. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), evinin kapısını açtı ve dışarıda kendisini gözetleyen müşriklerin yanına çıktı. Eline yerden bir avuç toprak aldı ve Yasin sûresinin ilk dokuz âyetini okuyarak toprağı onlara attı. Yüce Allah, onları, gözlerine kaçan kumla uğraştırdı ve bu sırada bir mucize olarak Peygamberimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) göremediler. O da onların arasından geçip gitti. Hazreti Ebubekir ile buluştular ve zifirî karanlık içerisinde, Sevr Dağı'nın zirvesine doğru tırmanmaya başladılar.

Mağaradaki Gözyaşları

Yaklaşık bir saat sonra Sevr Dağı'nda bulunan mağaranın önüne gelmişlerdi. Mağaraya vardıklarında önce Hazreti Ebubekir içeriye girdi ve her yeri dikkatlice kontrol etti. Yılan ve akrep çıkmaması için gördüğü bütün delikleri, gömleğinden yırttığı parçalarla kapattı. Sonra da Resûlullahı (sal-

(sallallahu aleyhi ve sellem) içeriye davet etti. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çok yorulmuştu, başını Hazreti Ebubekir'in dizine koydu ve öylece uyuyakaldı. Gömleği bütün delikleri kapatmaya yetmediği için Hazreti Ebubekir, mağaradaki son deliği de topuğu ile kapatmıştı. Bu sırada o delikteki bir yılan ayağını sokuverdi. Hazreti Ebubekir, topuğunda hissettiği acıya rağmen Allah Resûlünü (sallallahu aleyhi ve sellem) uyandırmamak için hiç kımıldamamaya çalıştı, ama gözlerinden akıp Resûlullahın yüzüne dökülen yaşlara engel olamamıştı. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) uyanıp da olanları görünce, mübarek tükürüğü ile ıslattığı elini yılanın ısırdığı yere sürdü. O anda Hazreti Ebubekir'in topuğundaki ağrı kesilmişti. Sanki hiç yılan sokmamış gibi ayağı çabucak iyileşti.

İz Burada Kesilmiş

Sonra Allah'ın emriyle bir örümcek mağaranın girişine ağ ördü. Bir çift güvercin de oraya yuva yaparak yumurtladı. Böylece Yüce Allah, sevgili Resûlünü ve O'nun sıddık dostunu gözlerden gizlemiş oldu.

Bu arada Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde olmadığını fark ettikten sonra peşine düşen suikastçılar, ünlü iz sürücüsü Kürz'ün rehberliğinde mağaranın önüne kadar geldiler. Peygamberimizin ayak izini görünce Kürz:

—İz burada kesilmiş! Bu ayak izi, Kâbe'deki İbrahim'in ayak izine benzemektedir, dedi.

Mağaranın içinde bu sözleri duyan Hazreti Ebubekir:

—Onlardan biri eğilecek ve içeri bakacak olsa kesinlikle bizi görecek, diyerek telâşlanınca Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Hiç tasalanma! Allah bizimledir, diyerek yol arkadaşını rahatlattı.

Örümcek Ağı ve Güvercin Yuvası

Suikastçılar, mağaranın önündeki güvercin yuvasını ve örümcek ağını görünce içeriye bakmaya bile gerek duymadan oradan ayrıldılar. Kutlu yolcuların mağarada kaldıkları üç gün boyunca Ebubekir'in çobanı Amir onlara yiyecek taşıdı, oğlu Abdullah da şehirdeki haberleri getirdi.

Ey Mekke

Son gece Hazreti Ebubekir'in çobanı ve rehberi, iki deve ile mağaraya geldi ve dört kişilik kafile geceleyin Medine'ye doğru yola koyuldu. Bu kutlu kafile, dağ yolundan giderek Hacfe denilen yerde sahile indi. Bu sırada Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), son kez Mekke'ye doğru yöneldi ve uzaklara doğru baktı. İçine ayrılığın hüznü çökmüştü. Allah'ın en sevgili kulu, Allah'ın evinin bulunduğu ve doğup büyüdüğü şehirden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Son Sultanın dudaklarından şu sözler döküldü:

— Vallahi ey Mekke! Ben, senden ayrılmak zorunda kaldım! Şüphe yok ki sen, yeryüzünde Allah'a en sevimli olan beldesin. Allah'a yemin olsun ki senin halkın beni buradan çıkmaya zorlamasaydı, asla seni terk edip dışarıya adım atmazdım.

İlk ve Son Hac

Alptekin BİLGE

Mekke'nin fethi ile müşriklerin gücü tamamen kırılmış ve kutsal mekân gerçek kimliğine kavuşmuştu. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), fetihten bir süre sonra tekrar Medine'ye döndü ve bundan sonra Medine'ye büyük bir ziyaretçi akını başladı. İnsanlar gruplar hâlinde Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyaret ediyor, İslâm dinine giriyor, imanla şerefleniyordu. Müslümanlar, Medine'ye hicret edeli on yıl olmuş ve bu on yıl içinde Allah, İslâm dinini yüceltmişti. Dinin dışında ne varsa da hepsi hor ve hakir düşmüştü.

Hicretin onuncu yılında Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), hac için hazırlanıp kendisiyle birlikte hacca gidecek olanların Medine'ye gelmelerini istedi. Bu haber üzerine binlerce Müslüman Medine'de toplandı. Hazırlıklar tamamlanınca Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), bu büyük kalabalıkla birlikte Mekke'ye hacca gitti. Yemenden ve başka beldelerden gelenlerin de aralarına katılmasıyla Müslümanların sayısı yüz bini geçmişti. Allah Resûlü, arefe günü öğleden sonra Arafat vadisinin ortasında devesi Kasva'nın üzerinde Veda Hutbesi'ni okudu.

Hak din İslâm'a dair son nasihatlerini verdiği hutbenin sonunda:

—Ey insanlar! Yarın beni sizden soracaklar ne diyeceksiniz, buyurunca Müslümanlar:

—Allah'ın dinini tebliğ ettin. Vazifeni yerine getirdin. Şehadet ederiz, dediler.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), mübarek şehadet parmağını kaldırdı ve sonra cemaatin üzerine çevirip indirerek:

—Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab, buyurdu.

Ashabı ile vedalaştığı bu hac, Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) yaptığı ilk ve son hac oldu. Mekke'de on gün kadar kalıp veda haccını ve veda tavafını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Beraberindeki binlerce Müslüman da geldikleri yerlere dönüp, hak din üzerine yaşamaya ve İslâm'ı yaymaya devam ettiler.

Veda Hutbesi

İnsanlığın İftihar Tablosu Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) hak din İslâm'a dair son nasihatlerini verdiği tarihî Veda Hutbesi'nden bazı bölümler:

Ey insanlar!
Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, bu seneden sonra sizinle burada belki de bir daha hiç buluşamayacağım.

Ashabım!
Yarın Rabbinize kavuşacaksınız ve bugünkü her hâl ve hareketinizden muhakkak sorulacaksınız. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönüp de birbirinizin boynunu vurmayınız. Bu vasiyetimi burada bulunanlar, bulunmayanlara bildirsin! Olabilir ki bildirilen kimse, burada bulunup doğrudan işitenden daha iyi anlayarak muhafaza etmiş olur.

Ashabım!
Kimin yanında bir emanet varsa onu sahibine versin. Faizin her çeşidi kaldırılmıştır, ayağımın altındadır. Lakin borcunuzun aslını vermeniz gerekir. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız. Allah'ın emriyle faizcilik artık yasaktır. Cahiliyeden kalma bu çirkin âdetin her türlüsü ayağımın altındadır.

Ashabım!
Cahiliye devrinde güdülen kan davaları da tamamen kaldırılmıştır.

İnsanlar!
Bugün şeytan, sizin şu topraklarınızda yeniden tesir ve hâkimiyetini kurmak gücünü ebedî surette kaybetmiştir. Fakat siz, bu kaldırdığım şeyler dışında küçük gördüğünüz işlerde ona uyarsanız bu da onu memnun edecektir. Dininizi korumak için bunlardan da sakınınız.

Müminler!
Size bir emanet bırakıyorum ki ona sıkı sarıldıkça yolunuzu hiç şaşırmazsınız. O emanet Allah kitabı Kur'ân'dır.

Müminler!
Sözümü iyi dinleyiniz ve iyi belleyiniz! Müslüman Müslümanın kardeşidir; böylece bütün Müslümanlar kardeştir. Din kardeşinize ait olan herhangi bir hakka tecavüz helâl değildir. Meğerki gönül hoşluğu ile kendisi vermiş olsun.

Ashabım!
Kendinize de zulmetmeyiniz. Kendinizin de üzerinizde hakkı vardır.

İnsanlar!
Cenâb-ı Hak her hak sahibine hakkını (Kur'ân'da) vermiştir. Varise vasiyet etmeye lüzum yoktur.

İnsanlar!
Rabbiniz birdir. Babanız birdir; hepiniz Âdem'in çocuklarısınız. Âdem ise topraktandır. Allah yanında en kıymetli olanınız, O'na en çok saygı göstereninizdir.

Veda Zamanı

Seher KOÇ

Bu Kul Ahireti Seçti

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem); humma hastalığına tutulmuş, ateşler içinde yatıyor ve hastalığı her geçen gün daha da şiddetleniyordu. Hastalığının biraz hafiflediği bir gün mescide gelip minbere çıktı ve:

—Ey ashabım! Hiçbir peygamber ümmeti içinde ebedî olarak yaşamadı. Biliniz ki ben de Rabbime kavuşacağım. Muhakkak ki siz de Rabbinize kavuşacaksınız. Dünyada hiç kimse kalmaz. Her şey Allah'ın iradesine bağlıdır. Allah'ın takdir buyurduğu zaman ne öne alınır ne de o zamandan kaçılır. Sizinle buluşacağımız yer, Kevser Havuzu'nun başıdır. Her kim benimle Kevser Havuzu'nun kenarında buluşmak isterse elini ve dilini korusun, günahlardan sakınsın. Ey ashabım! Allah kullarından birini dünya hayatıyla ahiret hayatını seçmekte serbest bıraktı. Fakat bu kul ahiret hayatını seçti, dedi.

Ağlama ya Ebubekir

O'nun mübarek dudaklarından dökülen bu sözlerden sonra Hazreti Ebubekir, ağlamaya başladı. Resûlullahın, sözleriyle vefatına işaret buyurduğunu anlamıştı.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Ağlama ya Ebubekir, diyerek onu teselli etti. Sonra da:

—Bana her bakımdan en faydalı olanınız Ebubekir'dir. Mescide açılan kapılardan Ebubekir'inki hariç hepsini kapatınız, buyurdu.

Sonra minberden inerek Hazreti Aişe'nin odasına döndü. Sahabe çok üzgündü ve artık hiç kimse gözyaşlarını tutamıyordu.

Kızım Bir Miktar Sabreyle

Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) hastalığı artık çok şiddetlenmişti. Hemen yanı başında bulunan Hazreti Ali'ye ve Hazreti Aişe'ye vasiyet ve nasihatlerde bulundu. Bu sırada kutlu babasının başında ağlayıp gözyaşı döken Hazreti Fatıma'ya:

—Kızım, bir miktar sabreyle, ağlama. Zira gökte melekler senin ağlaman üzerine ağlaşırlar, buyurdu. Hazreti Fatıma'nın gözyaşlarını sildi ve ona teselli verip Allahu Teâlâ'dan ona sabır vermesini diledi. Sonra da:

—Ey kızım, gelen her musibete bir karşılık verilir. Bundan sonra babana üzüntü ve keder olmaz, buyurdu.

Sonra torunları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin'i yanına alıp, onlara şefkatle bakarak alınlarından öptü.

Ey Azrail Vazifeni Yap

Kısa bir süre sonra Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) hâli değişti, o sırada Cebrail Aleyhisselâm gelmişti.

—Ya Resûlullah! Azrail kapıda beklemektedir. İçeri girmek için izin ister. Şimdiye kadar kimseden izin istememiştir. Bundan sonra da istemeyecektir, dedi.

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) izin verdi ve Azrail Aleyhisselâm içeri girdi, selâm verdi ve sonra:

—Ya Resûlullah! Allahu Teâlâ, beni senin huzuruna gönderdi. Senin emrinden dışarı çıkmamamı buyurdu. Dilersen şerefli ruhunu kabz edip ulvî âleme yükselteyim, yoksa dönüp gideyim, dedi.

Allah Resûlü:

—Ey Azrail vazifeni yap, buyurdu.

Mübarek başları, Hazreti Aişe'nin kucağında göğsüne dayalı idi. İki elini yanındaki su kabına batırıp ıslak ellerini mübarek yüzüne sürdü. "Lâ ilâhe illallah." dedikten sonra ellerini yüzünden kaldırdı. Gözlerini evin tavanına dikti ve Rabbine kavuştu. Hicretin on birinci yılında Rebi'ülevvel ayının on ikisinde Pazartesi günü öğleden önceydi ve Nebiler Nebisi (sallallahu aleyhi ve sellem) altmış üç yaşında idi.

Adı Güzel Kendi Güzel

Muhammed

sallallahu aleyhi ve sellem

Ömer ÇETİNKAYA

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâk ve davranış açısından insanların en mükemmeli olduğu gibi fizik ve beden yapısı olarak da en güzel biçimde yaratılmıştı. Son derece yakışıklı idi. Heybetli bir görünümü vardı. O'nun mübarek yüzüne bakanlar sımsıcak hislerle dolardı, çünkü O güneş gibi insanın içini ısıtırdı. Önceleri Yahudi iken sonra Müslüman olan Abdullah bin Selâm (radıyallahu anh) bu nuranî yüzü görünce "Allah'a yemin ederim ki bu yüz, yalancı birinin yüzü değildir." demişti.

Cabir bin Sürme (radıyallahu anh) ise "Bir gece havada hiçbir bulut yokken ve Ay da doğmuş gökyüzünde parlarken, bir kere Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek yüzüne bir kere de Ay'a baktım. Peygamberimizin yüzü bana Ay'dan daha güzel gelmişti." diyerek bu güzelliği tasvir etmeye çalışmıştı.

İnsanların en güzeli Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) orta boylu idi. Teni, kırmızı ve beyaz karışımında gül rengindeydi. Alnı geniş-ti ve kaşları bitişikti. Kaşlarının arasında öfkelendiği zaman ortaya çıkan bir damar vardı. Yüz hatları dolgundu fakat bu, şişmanlık ve tombulluğu çağrıştırmazdı. Omuzlarının arasında kırmızı renkli ve peygamberlik mührü kabul edilen bir et parçası vardı. Omuzlarının arası geniş, avuçları etli, kolları uzun, ayak bilekleri ince ve zarifti.

Mübarek ağzını açtığında dişleri ışıl ışıl parlardı. Dişlerinin arası hafif aralıklı idi. Gözleri iri ve siyahtı. Saçları kumral renkliydi ve tam olarak ne düz ne de kıvırcıktı. Saçlarını genellikle kulaklarının yumuşaklarına kadar uzatırdı. Onları iki yana doğru tarar ve saç bakımını ihmal etmezdi. Saçları tarakla tarandığı zaman, rüzgârın kumda açtığı yollar veya durgun suda oluşturduğu dalga gibi olurdu.

Sakalı sık, kirpikleri kıvrık ve uzundu. Alt dudağı ile çenesinin arası açıktı. Bu kısımda bulunan üç beş ağarmış tüy, sanki inci beyazı gibi gözükürdü. Saçları da birkaç beyaz tüyün dışında ağarmamıştı.

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ipek gibi yumuşacık olan teni sürekli etrafa güzel kokular yayardı. Terlediği zaman ter damlaları alnından inci taneleri gibi damlardı.

Ağzı, güzel kokular gibi kokardı. Bir su kuyusuna ağzından bir damla damlasa bu su kuyusundan etrafa misk kokuları yayılırdı.

Yürürken hızlı yürür ve arkasından koşanlar ona zor yetişirdi. Sesi son derece gür ve güzeldi. Tane tane ve çok güzel konuşurdu.

Evet, Hazreti Berâ'nın dediği gibi insanlık O'nun gibi güzelini bu dünyada bir kez görmüştü ve O'nu bu güzelliğiyle görmek ancak ahirette sevenlerine nasip olacaktı...

Allah Resûlü Sahabeye Yol Gösterirdi

Yusuf KARAGÖL

O'nun Rızası İçin

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

—Allahu Teâlâ, kendi rızası için evinden çıkan bir kimse hakkında şöyle buyurmuştur: "Kulum başka bir sebeple değil, sırf Benim yolumda cihat etmek, bana inanmak, peygamberlerimi tasdik etmek amacıyla evinden çıkarsa kendisini cennete koyacağıma veya ganimet elde ederek, ayrıldığı evine geri döndüreceğime söz veriyorum."

Onlar Kimdir

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün şöyle buyurdu:

—Kıyamet günü, peygamber ve şehit olmadıkları hâlde nurdan minberler üzerinde oturan ve Allah katındaki mertebelerinden dolayı nebi ve şehitlerin gıpta ettiği kimseleri size haber vereyim mi?

Ashab:

—Onlar kimdir ey Allah'ın Resûlü, dediler.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu:

—Onlar, Allah'ın kullarını Allah'a sevdirirler. Allah'ı da kullarına sevdirirler. İnsanlara nasihat ve iyilikte bulunmak amacıyla yeryüzünde seyahat ederler.

—Ey Allah'ın Resûlü! Allah'ı kullarına sevdirmeyi anladık, ama Allah'ın kullarını Allah'a sevdirmek nasıl olur, bunu izah eder misiniz?

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu:

—İnsanlara Allah'ın sevdiği şeyleri emrederler, Allah'ın sevmediği şeylerden de onları sakındırırlar. Halk, onların tebliğ ve temsil ettiği hakikatlere itaat ettiği zaman Allah da onları sever.

Keşke Biz de

Allah Resûlü şöyle buyurdu:

"Cehennemin kalıcı sakinleri ile Müslümanlardan bazıları orada bir araya geldiklerinde inkârcılar Müslümanlara şöyle sorarlar:

—Sizler Müslüman değil miydiniz?

Müslümanlar:

—Evet, derler.

İnkârcılar:

—Peki, Müslüman olmanız, sizi ateşten kurtarmaya yetmedi mi ki bizimle birlikte cehenneme geldiniz, diye sorarlar.

Müslümanlar:

—Bizim bazı günahlarımız var, o günahlarımızın cezasını çekmek için buradayız, derler.

Allah (celle celâlühû), onların bu karşılıklı konuşmalarını işitir ve cehennemdeki Müslümanların çıkarılmasını emreder. Orada kalan inkârcılar bunu gördükleri zaman, 'Keşke biz de Müslüman olsaydık da onların cehennemden çıktığı gibi çıksaydık!' derler."

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) bunları anlattıktan sonra da şu âyeti okudu: "Elif lam ra. Bunlar, kitabın ve apaçık olan Kur'ân'ın âyetleridir. Bir zaman olur kâfirler, 'Keşke vaktiyle Müslüman olmuş olsaydık!' diye çok hasret çekerler." (Hicr sûresi, 1. ve 2. âyetler)

Zerre Miktarda

Hazreti Ebubekir, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile bir öğle yemeği yerken, "İşte kim zerre ağırlığınca bir hayır yaparsa onu görecek. Kim de zerre ağırlığınca şer yaparsa onu görecek." (Zilzâl sûresi, 7. ve 8. âyetler) mealindeki âyetler nâzil oldu. Ebubekir (radıyallahu anh) hemen yemekten geri çekildi ve:

—Ya Resûlullah! Yaptığımız her kötü amelin karşılığını ahirette görecek miyiz, dedi.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

—Bu dünyada karşılaştığınız bütün üzücü hadiseler, yaptığınız kötülüklerin karşılığıdır. Hayırların karşılığı ise ahirete bırakılır.

Her Hâlimizde Rabbimiz

Sahabileri bir gün Allah Resûlüne (sallallahu aleyhi ve sellem) dediler ki:

—Ey Allah'ın Resûlü! Senin huzurunda bizler tarif edilemez bir hâl üzere oluyoruz. Fakat senin yanından ayrıldığımız zaman, aynı hâli devam ettiremiyor ve değişiyoruz.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara şöyle buyurdu:

—Rabbinizle olan münasebetiniz nasıldır, neler duyuyorsunuz?

Sahabiler:

—Allah, gizli ve açık her hâlimizde Rabbimizdir, dediler.

O zaman Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Bu durum münafıklık sayılmaz, buyurdu.

İmanınızı Yenileyin

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

—İmanınızı yenileyiniz.

Denildi ki:

—İmanımızı nasıl yenileyelim ey Allah'ın Resûlü:

—"Lâ ilâhe illallah" sözünü çokça söyleyerek, buyurdu.

Güzel Ahlâklı Olanlar

Bir gün yine sahabileri Allah Resûlünü (sallallahu aleyhi ve sellem) dinlerken birkaç kişi geldi ve:

—Ey Allah'ın Resûlü, Allah'ın en sevdiği kulları kimlerdir, diye sordular.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de:

—En güzel ahlâklı olanlardır, buyurdu.

Resûlullahın *sallallahu aleyhi ve sellem* Ahlâkı Allah Vergisidir

Aslı KAPLAN

Sabır, kanaat, cömertlik, tevazu, fedakârlık, cesaret gibi bazı güzel hasletler vardır ki her insan onlara sahip olmak, onları kendi hayatında yaşamak ister. Çünkü bu ve benzeri güzel vasıflar, insana gerçekten insan olma özelliği kazandırır. "Güzel ahlâk" adı altında toplanan bu güzel vasıfları "örnek insan" olarak en mükemmel şekilde yaşayan ins an, Peygamber Efendimizdir (sallallahu aleyhi ve sellem). Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâkı, bizzat Cenâb-ı Hak tarafından ihsan ve ikram edilmiştir. Cenâb-ı Hak, onu insanların örnek alacağı kusursuz, eksiksiz ve seçkin bir şekilde yaratmış ve O, hep ahlâk üzerinde yaşamıştır. Onun ahlâkı, Allah'ın övdüğü ve Kur'ân'ın öğrettiği temiz ahlâktır. Yüce Allah, İslâm'ı insanlığın imdadına gönderip Kur'ân'ı indirirken, ilahî prensiplerin uygulamaya geçişini hayatıyla gösterecek bir insan olarak Peygamberimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) seçmiştir. Kur'ân'da anlatılan güzelliklerin tamamını Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) şahsında görmek mümkündür. Sahabilerin, Peygamberimizin ahlâkı hakkında bilgi almak istemeleri üzerine Hazreti Aişe validemiz: "Siz Kur'ân'ı okumuyor musunuz? Onun ahlâkı Kur'ân'dı." demiştir. Peygamberimizin hayatında ve ahlâkında her meslek ve seviyeden insan, örnek alacak yönler bulabilir. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatı her yönüyle hepimize örnektir. Nitekim Peygamberimiz de, "Ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim." buyurmuş ve bize bu özelliğinin dünyadaki göreviyle bağlantısını anlatmıştır.

O'nun Ahlâkı Bir Meleke Hâlindeydi

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâkı bir meleke hâlinde öz olarak mevcuttu. Nasıl ki Güneş herkesin üzerine doğarsa Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyayı kaplayan şefkati de herkese yayılırdı. Her zaman muhtaçlara yardım eder, zayıfları korur, tatlı sözlü ve güler yüzlü bulunur, tevazu ve hoşgörüsünü hiç kimseden esirgemezdi.

Bütün Duyguların İdeal Noktasını Bulmuştu

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), insanın yaratılışında var olan birbirine zıt huyları en mükemmel şekilde bağdaştırmıştı. Düşmanın kat kat üstünlüğüne aldırmadan binlerce düşmana tek başına meydan okumuş, ama bu hâlinde bile yumuşak kalpliliğini ve merhametini geri bırakmamıştı. Bütün insanlığın kurtulması için zihnini yorarken ümmetinin hâlini ve işlerini hiçbir zaman unutmamış, kendi ailesini de ihmal etmemişti. Gününün büyük bir kısmını ibadet ve zikirle geçirmiş, kalbi her an Allah'a bağlı kalmış ancak yine de dünyadan kopmamıştı. Bütün işlerinde her zaman Allah rızasını gözetmişti. Kendi şahsına yapılan her türlü kötülüğü affetmiş, intikam almayı hiç düşünmemiş. Ancak Allah düşmanlarını asla bağışlamamış ve onların yakasını bırakmamıştı.

Allah'tan En Çok Korkandı

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yaratılmışların en üstünü olduğu gibi Allah'ı hakkıyla tanıyıp, O'ndan en çok korkanı idi. Cenâb-ı Hak, O'nu günah işlemekten muhafaza buyurduğu hâlde O, hiç durmadan ibadet eder, dua ve istiğfarda bulunurdu. Gecenin başında uyur, sonunda da ibadet ederdi. Mübarek ayakları şişinceye kadar namaz kılardı. "Ya Resûlullah! Sizin gelmiş geçmiş bütün günahlarınız affedildiği hâlde neden kendinize bu kadar zahmet veriyorsunuz?" denildiğinde " Ben şükreden bir kul olmayayım mı?" diye cevap buyururlardı.

Tevazu Sahibi İdi

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), tevazu ve alçakgönüllülüğün en makbulünü yaşamıştı. Yaratılmışların en üstünü olarak Kur'ân-ı Kerim'de Rabbi tarafından defalarca kere övüldüğü hâlde insanlar arasında asla Peygamberlik (sallallahu aleyhi ve sellem) imtiyazını kullanmamış ve kendisini onlardan üstün görmemişti. Yüce Allah kendisini kral peygamber olmakla, kul peygamber olmak arasında serbest bıraktığında O, kul peygamber olmayı tercih etmişti. Bunun üzerine İsrafil Aleyhisselâm Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem), "Şüphesiz Allah, tevazu gösterdiğin için o hasleti de sana vermiştir. Kıyamet gününde insanların efendisisin. Yeryüzü yarılıp kabrinden çıkacak ve ilk şefaat edecek olan da sensin." demişti.

Onu İlk Defa Gören Heyecanlanırdı

Bir gün bir zat Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna gelince peygam-

berlik heybetinden titremeye başladı. Bu adamın hâlini gören Allah Resûlü, "Kendine gel, ben bir hükümdar değilim. Ben ancak Kureyş kabilesinden kurumuş tuzlu ekmek yiyen bir kadının oğluyum." buyurdu. Gerçekten de Efendimizi ilk defa gören heyecanlanırdı. Fakat daha sonra ondaki şefkati, yüzündeki tebessümü görünce rahatlar, görüşüp konuşunca içindeki korku sevgiye dönüşürdü. Allah Resûlü hangi hâlde olursa olsun herkese eşit davranır, basit yaşayışından ve fakir oluşundan dolayı kimseyi aşağı görmezdi. Çoğu insanın dönüp bakmadığı, yüz vermediği kişilerin bile isteklerini yerine getirirdi.

Kendi İşini Kendi Görürdü

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), insanların kendisine hizmet etmelerini istemez, kimseye yük olmazdı. Elbisesini kendi eliyle yamar, ayakkabısını tamir eder, abdest suyunu hazırlar, çarşıya giderek ihtiyaç duyduğu şeyleri satın alır ve eve kendisi getirirdi. Bir gün Amir bin Rebia, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte camiye gidiyordu. Yolda Peygamberimizin ayakkabısı çözüldü. Amir bin Rebia hemen eğilip ayakkabıyı bağlamak istedi, fakat Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağını onun önünden çekti ve: "Bu hareketin başkasına hizmet gördürmek demektir. Ben başkasına hizmet gördürmeyi sevmem." buyurdu.

Çok Sade Bir Hayat Yaşardı

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ailesi arasında ve evi içinde son derece mütevazı ve sade bir hayat yaşardı. Zaman zaman ev işlerinde hanımlarına yardımda bulunur, ev süpürür, deveyi bağlar, yemler, koyunları sağar, alışverişi kendisi yapar ve aldıklarını kendisi taşırdı. Elbisesini yamar, ayakkabılarını tamir eder, kendi işini kendi görürdü. Ne kilitli kapılar arkasına çekilir ne de önüne tabaklarla yemek taşınırdı. Toprak üzerine oturur, yemeğini de yerde yerdi.

İnsanların En Yumuşak Huylusuydu

Peygamberliğinden önce de sonra da insanların en yumuşak huylusuydu. İnsanların en az kızanı, en çabuk razı olanı ve bağışlayanı idi. Şahsına yapılan kötülüklerden dolayı hiçbir şekilde intikam almayı düşünmemişti. Allah'ın emirlerini insanlara anlatmaya çalıştığı sırada Kureyş müşrikleri O'na her türlü hakarette bulunmuş, O'nunla alay etmiş, geçtiği yollara dikenler sermiş, üzerine pislik atmışlardı. Bununla da kalmayıp O'na sihirbaz, büyücü, kâhin, şair diyerek kızdırmak için her türlü yola başvurmuşlardı. Fakat O, kendisine yapılan bütün bu hakaretlere tahammül etmiş ve kızmamıştı, gayet sakin, engin sabırlı ve tahammüllü idi.

Kimsenin Kalbini Kırmazdı

Emri altında bulunan ve hizmetini gören kimselere son derece yumuşak davranır, onlara kızmaz, kalplerini kırmazdı. Onlar dediğini yapmasalar, ihmal de etseler, sadece yumuşakça ve nazikçe sebebini sorardı. Uzun yıllar Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmetinde bulunan Enes bin Malik bir hatırasını şöyle anlatmıştır: "Resûlullah bir gün beni bir iş için bir yere gönderdi. Dışarı çıktım, çocukların yanına uğradım, onlar sokakta oynuyorlardı. Ben de aralarına karıştım ve oynamaya baş-

ladım. Derken Resûlullah geldi, arkamdan başımı tuttu. Yüzüne baktım, gülüyordu: 'Enesçik, seni gönderdiğim yere gittin mi?' diye sordu. 'Evet, gidiyorum ya Resûlullah.' dedim.

Hayâ Sahibiydi

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), hayâ bakımından insanların en üstünü, en edeplisi ve en utangacı idi. Görülmesi ve açılması ayıp sayılan şeylere karşı gözleri âdeta yumuktu. İnsanların kusurlarını görmezden gelir, yüzüne vurmaz, o kişiyle arasındaki saygı ve sevgi perdesini yırtmazdı. Ona bir kimsenin hoş olmayan bir şeyi yaptığı bildirilince "Neden falan kimse böyle diyor, böyle yapıyor?" demez. Genel anlamda "Niçin böyle yapıyorlar ve diyorlar?" şeklinde konuşurdu. Böylece o kimseyi yaptığı işten veya söylediği çirkin bir sözden alıkoyar, fakat o adamın ismini vermezdi. Edebe aykırı bir söz söylemez, böyle bir söz söylemeye kesinlikle teşebbüs bile etmezdi. Çarşı ve pazarda çevreyi rahatsız edecek şekilde yüksek sesle konuşmazdı. Kötülüğe aynı ile karşılık vermez, aksine hoşgörülü davranırdı. Hoşlanmayacağı bir şeyi söylemek zorunda kalsa bile dolaylı olarak söylerdi. Hayâsının fazlalığından dolayı hiç kimsenin yüzüne dik ve sabit bir şekilde bakıp kalmazdı.

O'nun Kadar Şefkatli Bir İnsan Yoktu

Merhamet ve şefkat, Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) yüce şahsiyetinin bir aynası gibiydi. Onun kadar merhametli, onun kadar şefkatli ve ince ruhlu bir insan yeryüzüne gelmemişti. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbine ve engin rahmetine en yakın olanlar, fakir ve kimsesiz insanlardı. Fakirleri devamlı korur, onlara fakirliğin bütün ezikliğini ve zilletini unutturacak şekilde yakınlık gösterirdi. Bir yerde toplumun farklı kesimlerinin toplanmış olduklarını görünce önce fakirlerin yanına gider, onlarla birlikte otururdu. Kendini toplumun zayıf ve kimsesizlerinden üstün görme duygusuna kapılanları da uyarır, her tabakanın devamlı birbirlerine muhtaç olduklarını söylerdi.

Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) mescidini temizleyen fakir bir kadın vardı. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) üst üste birkaç gün onu göremeyince nerede olduğunu sordu. Öldüğünü söylediler. Onun ölümünü kimse önemsememiş, Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) haber verme gereği duymamışlardı. Bu duruma çok üzülen Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) "Bana haber vermeniz gerekmez miydi?" dedi ve kadının mezarına gitti. İki rekât namaz kıldıktan sonra "Allah'ım! Bu mezarın içini nurla doldur, benim kıldığım namaz sebebiyle nurlandır." diye dua etti. Zira Cenâb-ı Hak, Resûlü ile ilgili Tevbe sûresinin 128. âyetinde şöyle buyurmuştu: "And olsun ki size içinizden bir Peygamber geldi ki sıkıntıya uğramanız ona çok ağır ve güç gelir. Size çok düşkündür. Bütün müminlere merhametli ve esirgeyicidir."

Yetimlere Apayrı Bir Şefkati Vardı

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) yetimlere olan merhametinden dolayı onları devamlı korur, haksızlığa uğradıkları zaman mutlaka haklarını arardı. Yapılan savaşlar sonunda şehit düşen sahabilerin yetim kalan çocuklarına sürekli ilgi

gösterir, onları yalnız bırakmaz, ihtiyaçlarını karşılardı. Bir gün yanına gelip kalbinin katılığından dert yanan bir adama Allah Resûlü, şu tavsiyede bulunmuştu: "Kalbinin yumuşak olmasını, ihtiyacın olan şeylere kavuşmayı ister misin? Öyle ise yetime şefkat göster, başını okşa, yediğinden ona yedir ki kalbin yumuşasın ve muhtaç olduğun şeylere kavuşasın."

Hanımlara Nazik Davranırdı

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), mümin kadınlarla erkekler arasında hiçbir ayrım göstermezdi. Bir ihtiyaçları olduğunda veya bir şey öğrenmek istediklerinde onları reddetmez, ihtiyaçlarını karşılar, sorularına cevap verirdi. Özellikle yaşlı kadınların kalplerini kırmaz, hatıralarını hoş tutardı.

Çocuklara Olan Sevgisi Bambaşkaydı

Gönüller Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklara olan şefkati ve sevgisi bambaşkaydı. Bir çocuk gördüğü zaman mübarek yüzünü neşe ve sevinç kaplardı. Onu tutar, kollarının arasına alır, kucaklar, okşar, sever ve öperdi. Gördüğü ve karşılaştığı her çocuğa selâm verir, hâlini hatırını sorardı. Onlarla arkadaşça konuşur, onların yanında çocuklaşır, anlayış seviyelerine göre sohbet eder, nasihatler verirdi. Binekli olduğu zaman çocukları atının terkisine alır, gidecekleri yere kadar götürürdü. Çocuklarla o kadar iç içe olmuştu ki bir defasında yarış yapan çocukları görmüş ve onların neşesine katılmak için onlarla birlikte koşmuştu.

Şefkat Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sellem), çocukların ağlamalarına dayanamaz, onların susturulmasını ve yorulmamasını isterdi. Öyle ki bazen ağlayan bir çocuk sesi duysa namazı bile kısaltır, annenin çocukla meşgul olmasına imkân verirdi. "Kim ağlayan çocuğunu susturuncaya kadar gönüllerse Cenâb-ı Hak ona cennette memnun olacağı kadar nimet verir." buyururdu.

Affederdi

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yaratılışı icabı kendisine kötülük edene kötülükle karşılık vermez, affeder ve intikam almaya yanaşmazdı. Savaş dışında düşmanlarından kendisine sığınan, teslim olan ve bağışlanmayı dileyenleri yüz üstü çevirmemişti. Onların ricalarını kabul etmiş, suçlarını affetmiş ve pek çoğunun iman etmesine vesile olmuştu. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) kalabalık ordusuyla Mekke'nin fethi için şehre girdiği sırada düşmanlarının pek çoğu çaresiz kalarak önüne yığılmışlardı. O sırada rahmet peygamberi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), imkânı olduğu ve istediği her şeyi yapmaya gücü yettiği hâlde düşmanlarını affetme büyüklüğünü ilan etmişti. Azılı düşmanı Ebu Cehil'in oğlu İkrime'yi, amcası Hazreti Hamza'yı öldüren Vahşi'yi bile affetmişti.

Verdiği Sözde Dururdu

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), verdiği sözde duran ve yaptığı anlaşmaya

bağlı kalan en büyük insandı. Üstelik bu hususta dostunu da düşmanını da ayırt etmemişti. Dostlarına verdiği sözde durduğu gibi düşmanlarıyla yaptığı anlaşmalara da sadık kalmış, her ne pahasına olursa olsun aykırı hareket etmemişti. Peygamberliğinden önce bir dostuna verdiği sözü tutmak için adamı üç gün sözleştikleri yerde beklemişti. "Nasıl olsa artık gelmez." diyerek çekip gitmemiş, verdiği sözde sonuna kadar durmuştu.

İnsanların En Nezaketlisi İdi

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem); insanların en naziği, en nezihi, en zarifi, en latifi, en ince ruhlusu idi. Nezaketini hiç kimseden esirgemez, herkese tatlı ve nazik davranırdı. Kendisine hitap edildiği ve soru sorulduğu zaman en güzel şekilde cevap verirdi. Ashabından ve ailesinden birisi kendisine seslenince "Buyurun." diye karşılık verirdi.

Kendisine bir şey soranı can kulağıyla dinler, soruyu soran yanından ayrılmadıkça onu terk etmezdi. Kimsenin sözünü kesmez, konuşmasını yarıda bırakmazdı. Karşılaştığı kimseye önce kendisi selâm verir, ashabıyla tokalaşmaya önce kendisi başlardı. Karşısındaki kimse elini çekmedikçe mübarek elini ondan ayırmaz, o kimse yüzünü çevirmedikçe mübarek yüzünü ondan çevirmezdi. Bir kimsenin yanında otururken iki dizi üzerine oturur, edebinden ve ona değer verdiğinden mübarek bacağını dikip oturmazdı.

Vakar Sahibi İdi

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem); son derece vakarlı, ciddi ve izzet sahibi idi. O'nun peygamberlik vakarı, görene önce bir ürperti ve korku verirdi. Fakat karşısındaki kişi, kısa bir süre sonra onun ne kadar şefkatli bir insan olduğunun farkına varırdı.

Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) bütün konuşmaları hikmetle doluydu. Boş ve lüzumsuz sözler söylemez, dedikodu yapmazdı. Kimsenin aleyhinde hareket etmediği gibi başkalarını o hâlde görürse de engel olurdu. Gülmesi sadece tebessümdü. Gülümsediğinde gözlerinin içi güler, yüzü ışıl ışıl olurdu. Sesli olarak gülmez, kahkaha atmazdı. Hoşuna giden bir şey olursa sadece dişleri görünür ve inci gibi parlardı.

Yürürken sağa sola bakmaz, karşıya bakarak sert fakat mütevazı adımlarla yürürdü. Hâlinde sükût hâkimdi, ihtiyaç olmadan konuşmazdı. Bir meselenin iç yüzünü bilmeden peşin fikirle konuşan kimseleri de ikaz ederdi.

Daima Adaletli İdi

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem); her hareketinde daima adaleti esas alır, insanlar arasında fark gözetmezdi. Hak hususunda çok titiz davranırdı. Kimsenin canına ve malına zarar vermeyi ve üzerine kul hakkı geçmesini istemezdi. Zulmü her vesile ile kötüler, "Müslüman Müslüman'ın kardeşidir, ona zulmetmez." buyururdu.

Gençlere Önem Verirdi

Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem); vahiy kâtiplerini genelde gençler arasından seçmiş, gençlerin fetva vermesine izin vermişti. Gençlerden öğretmenler tayin etmiş, çoğunluğu yaşlı sahabilerden meydana gelen orduların başına genç komutanlar geçirmişti. Tebük Seferi'nde Zeyd bin Sabit'e, Bedir'de Hazreti Ali'ye sancağı bizzat kendisi vermişti. Kıyamet gününde arşın gölgesi altında mutlu olacaklar arasında gönlü Allah'a bağlı ve severek Allah'a ibadet eden gençleri de saymıştı.

Müminin Pusulası:

Sünnet-i Seniyye

Sümeyye SEVİNÇ

Kulluk vazifemiz olan bütün ibadetler, bünyesinde Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetini barındırır. Sünnet-i seniyye, Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâkıdır, hayat tarzıdır. "Kim bana benzemeye çalışırsa o bendendir." buyuran Allah Resûlünün sünneti, müminler için pusula gibidir. Her zaman doğruyu gösterir. Çünkü "Beni Rabbim terbiye etti." buyuran Nebiler Nebisinin her yaptığı, Allah'ın seçtiği davranış biçimleridir. Bu pusulaya uymayan insan, kendisini hedefe götüren yoldan çıkar ve yanlış yollara sürüklenir. Rabbini sevmekten de O'nun sevgisini kazanmaktan da uzaklaşır.

İşte "Ahir zamanda kim benim sünnetimi uygularsa yüz şehidin sevabını kazanabilir." buyuran Gönüller Sultanının sünnetlerinden bazıları:

Nebiler Nebisi:

- Her işe besmele ile başlardı.
- Evine selâm vererek girerdi. Çıkarken de selâm verirdi.
- Bir evin kapısını en fazla üç kez çalardı.
- Güzel kokular sürünürdü.
- Dişlerinin bakımına önem verir, misvak kullanırdı. İsteyeni reddetmezdi.
- Akrabalarını, dost ve arkadaşlarını ziyaret ederdi.
- Misafirini temiz bir kıyafetle karşılar, misafirine elinde olandan ikramda bulunurdu.
- Davete icabet ederdi.
- Yakını vefat edenlere taziyede bulunur, onları teselli ederdi.
- Cenaze namazlarına katılırdı.
- Hastaları ziyaret ederdi.
- Namazları cemaatle kılardı.
- Çocuklarla şakalaşır, onları başlarını okşayarak severdi.
- Hep hayrı tavsiye ederdi.
- Yemekten önce ve sonra ellerini yıkardı.
- Yemeğe besmele ile başlar, yemeğin sonunda şükrederdi.
- Hediye kabul eder ve gelen hediyeye aynıyla veya daha güzeliyle karşılık verirdi.
- Ölmüş kişileri hayırla yâd ederdi.
- Evleneceklere yardım ederdi.
- Aksi bilinmedikçe hüsnü zan yapardı.
- İlim öğrenenlere destek verirdi.
- Evlenenleri tebrik ederdi. Hapşırdığında eliyle ağzını kapatırdı.
- Yatmadan önce avuçlarını birbirine birleştirir. İhlâs, Felak ve Nas surelerini okur, sonra da başından başlayarak mübarek vücudunu mesh ederdi.
- Yatarken sağ tarafına döner, ayaklarını toplar, sağ yanağını sağ avucunun içine koyar ve o günün muhasebesini yapardı.
- Yüzükoyun yatmazdı.
- Suyu besmele ile başlayarak üç yudumda içer, sonunda "Elhamdülillah" der ve dua ederdi.
- Zemzem suyunu ayakta ve kıbleye karşı dönerek içerdi.
- Her gece gözlerine üç kere sürme çekerdi.
- Üzüldüğü zaman hemen namaza başlardı.
- Her namazda abdest alırdı.
- Kabirleri ziyaret ederdi.
- Dargınları barıştırırdı.
- Çok dua ve tevbe ederdi.
- Musibetlere sabrederdi.
- Elbisesini sağdan giyinir, sol tarafından çıkarmaya başlardı.

Şiirin Zirvesi: Naat

"Peygamber nasıl insanın ufkuysa,
naat de siirin ufkudur."
Sezai Karakoç

Betül KARAKURT

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumundan tam yedi yüz yıl öncedir. Yemen Hükümdarı Ebu Kerib, güçlü ordusuyla Medine'yi kuşatmak ve ele geçirmek niyetindedir. Medine'ye geldiğinde ise onu bütün hayatını değiştirecek bir haber beklemektedir: Medine alelâde bir şehir değildir ve bu kutlu mekân, Son Peygamberin hicret edeceği ve karar kılacağı yer olup kutlu misafirini beklemektedir!

Medine'deki âlimlerden duyduğu bu haber, Ebu Kerib'in hayatında yepyeni bir sayfa açar. O, artık hiç görmediği peygamberine âşık, onun aşkıyla yanıp tutuşan bir kişidir. Bundan sonraki ömrünü O'nu beklemeye ve O'nun gelip de konaklayacağı mekânları güzelleştirmeye hasreder. Onun aşkı yedi yüz yıl sonraya uzanır ve Efendimizin hicret edeceği ev, bu aşkın gücüyle Ebu Kerib'in evi (Sonraki sahibi Ebu Eyyûb el-Ensârî) olur.

Tahtını ve tacını Sevgililer Sevgilisi (sallallahu aleyhi ve sellem) uğruna terk eden Ebu Kerib, Gönüllerin Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) aşkına ilk tutulanlardandır ve O'nun için yanan yüreğini kalemiyle teskin eden ilk kişidir. Onun şiirleri, İslâmiyet daha gelmeden İslâmî Edebiyatın baş tacı olacak naat türünün habercisidir.

Ebu Kerib'in başlattığı bu kutlu yoldan daha sonra Hassan bin Sâbit, Abdullah ibni Revâha, Ka'b bin Mâlik, Âmir bin Sinâni'l-Ekvâ ve Enceşe gibi peygamber şairleri olarak anılan Arap şairler yürümüştür. Türk Edebiyatı'na kadar uzanan bu süreçte Gönüllerin Sultanı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), İslâm şiirinin ilham kaynağı olmuş ve bütün bir edebiyata Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgisi sinmiştir. Bu sevgi selinin teskin edilmesi, ancak Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) övgü şeklinde özetleyebileceğimiz naat türü ile mümkün olmuştur.

İslâm sonrası Arap ve İran Edebiyatı'nda doğan naat türü, Türk Edebiyatı'nın da temel beslenme kaynağı olmuştur. Öyle ki ilk birkaç Türk İslâm eserinden biri olan Kutadgu Bilig'de Efendimizin aşkının taştığı mısralara, naatlara rastlarız. Divan ve Halk şairlerinin tamamının bütün divanlarında naat vazgeçilmez bir tür hâline gelir. Şairlerin bu aşkı, edebi bir geleneğin doğmasına vesile olur ve artık divanlarda Gönüller Sultanına (sallallahu aleyhi ve sellem) selâm verilmeden geçilmez.

Türk milletinin Peygamberine duyduğu sevgiyi şiirleriyle temsil etme gibi bir görev üstlenen Divan ve Halk Edebiyatı şairleri; lafzın, şiirin bütün imkânlarını ve edebi sanatları O'nu anlatma yolunda sarf etmişlerdir. Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) eşsiz güzelliğini, ahlâkını ve kutlu hayatını acziyetlerini her dem hissederek ifade etmeye gayret göstermişlerdir. Mevlana'nın, Yunus Emre'nin, Ahmed Paşa'nın, Fuzuli'nin, Necati'nin, Şeyhi'nin, Eşrefoğlu Rumi'nin, Şeyh Galip'in ve adını zikredemediğimiz bu edebiyata emek vermiş bütün şairlerin şiirlerinin özünde, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) vardır. Ve bu peygamber âşığı şairlerin O'na olan aşkları, 600 yıl süren bir edebiyatı Peygamber edebiyatına dönüştürmüştür. Daha da önemlisi, dünya üzerinde hiçbir yerde naat gibi tek bir şahsın övgüsüne yer veren ve yüzlerce yıl bir edebiyatı besleyen bir tür mevcut değilken naat bu aşkın tesiriyle böyle bir ayrıcalığa sahip olmuştur.

Ezelî Nur

Nûrdan çehrendeki bu nikâp da ne?
Güneşlere taç giydiren ışıkken.
Hep hicranla bunca yıl bunca sene
Geçmiş gidiyor.. baharlar beklerken…

Doğ rûhlara arştan gelen bürhanla!
İnlet dört bir yanı altın sadânla!
Hayat üfle sihirli râyihanla!
Hak adına üfül üfül eserken.

Konuş ki hatipler haddini bilsin!
İlâhi nefhanla rûhlar dirilsin..
Erilecek zirvelere erilsin
Başlamış gökler de bunu dilerken..

Ey mukaddes Kitap, ey ezelî nûr,
Ey iklimi ziyâ, etrafı huzûr;
Son demde bir kere daha ne olur,
Ağar, ışık karanlığı boğarken.!

Bahar olmasa da sonbahar olsun,
Cihanlar tekmil âvâzınla dolsun;
Yeniden nâmın her yanda duyulsun!
Şu fâni ömürlerimiz biterken…

***

Sahabe O'nu Çok Severdi

Yusuf KARAGÖL

En Aydınlık ve En Karanlık Gün

Hazreti Enes, hicret hadisesini naklettiği rivayetinin bir yerinde şöyle dedi:

—Peygamberimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye teşrif buyururken görmüştüm. Ömrümde o günden daha güzel, daha aydınlık bir gün görmedim. Peygamberin öldüğü günü de gördüm. O günden de daha karanlık bir gün görmedim. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiği gün, Medine'de her şey âdeta karanlığa gömülmüştü. Allah Resûlünü defnederken, henüz ellerimize bulaşan toprakları silkelemeden, kalplerimizin değiştiğini fark etmeye başlamıştık.

Başka Yorganımız Yoktu

Ebu Eyyûb el-Ensârî şöyle anlatmıştı:

"Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye geldiğinde, evimin alt katına indi. Ben de üst katta oturuyordum. Akşam Resûlullah yatınca "Biz, Allah Resûlünün üstünde oturuyoruz, o ise alt katta. Kendisi ile vahiy arasına giriyoruz!" diye düşündüm ve ertesi sabah:

—Ya Resûlullah! Anam babam sana feda olsun, benim üst katta, senin de bizim altımızdaki katta oturmanı uygun bulmuyorum. Bu gece ne ben ne de hanımım gözlerimizi yumduk, dedim.

Resûlullah:

—Niçin, ey Ebu Eyyûb, buyurdu.

O da:

—Senin altımızda olduğunu, uyuduğumuzda sağa sola dönerek üzerine toz düşürebileceğimizi, ayrıca seninle vahiy arasına girdiğimizi düşünerek uyuyamadık, dedim.

Ancak Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Bizim için en uygunu, alt katta oturmamızdır. Çünkü yanımıza gelip giden çok oluyor, buyurdu.

Başka bir gece de su testimiz kırıldı ve içindeki su yere döküldü. Su aşağıya akar da Resûlullah rahatsız olur endişesiyle ben ve hanımım, kadife yorganımızı aldık ve suyun üzerine bastırıp suyu yorgana emdirdik. Ondan başka da yorganımız yoktu."

Sevdiklerinle Beraber

Bir gün bir sahabi, Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) gelerek:

—Ya Resûlullah, kıyamet ne zaman kopacak, diye sordu.

Allah Resûlü de:

—O gün için ne hazırladın, dedi.

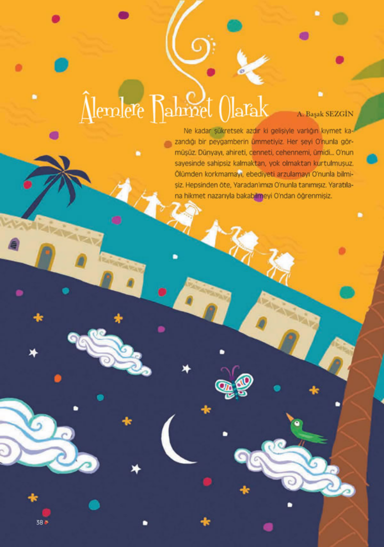
Adam:

—Benim Allah ve Resûlünün sevgisinden başka hiçbir sermayem yoktur, deyince Efendimiz:

—Öyleyse, sevdiklerinle beraber olacaksın, buyurdu.

Sahabe, Resûlullahın "Sen sevdiklerinle beraber olacaksın." sözüyle sevindiği kadar hiçbir şeyle sevinmemişti. Peygamberimizin bu sözü üzerine o sırada orada bulunan Hazreti Enes de:

—Ben de Resûlullahla, Ebubekir ve Ömer'i severim. Onları sevdiğim için, ahirette kendileriyle birlikte olacağımı ümit ediyorum, dedi.

Âlemlere Rahmet Olarak

A. Başak SEZGİN

Ne kadar şükretsek azdır ki gelişiyle varlığın kıymet kazandığı bir peygamberin ümmetiyiz. Her şeyi O'nunla görmüşüz. Dünyayı, ahireti, cenneti, cehennemi, ümidi... O'nun sayesinde sahipsiz kalmaktan, yok olmaktan kurtulmuşuz. Ölümden korkmamayı, ebediyeti arzulamayı O'nunla bilmişiz. Hepsinden öte, Yaradan'ımızı O'nunla tanımışız. Yaratılana hikmet nazarıyla bakabilmeyi O'ndan öğrenmişiz.

O öyle bir rahmettir ki âlem, O'nun nuruyla aydınlanmıştır. Canlı ya da cansız her şey, O'nun sayesinde mana ve muhtevasıyla anlaşılır olmuştur. O, Rabbinin sevgilisi, bizim içinse rahmet hazinesidir.

Yüce Mevla, gökte ve yerde ne varsa insanın emrine sunduğunu, O'nun tercümanlığıyla bildirmiş, O'na her şeyden nasıl istifade edileceğini öğretmiştir. Bugün insanoğlu bunlardan fark ettiği ve anladığı ölçüde faydalanmaktadır. Bu kadarı bile insana hayatını kolaylaştırıcı yönde ufuk kazandırmakta, önüne yeni yeni pencereler açmaktadır. Umulur ki bir gün insanlık, istifadesine sunulan nimetlerin hepsinin farkına varacaktır ve onları bütünüyle kullanacaktır.

Rabbimiz yaratma sanatını da bize O'nunla tanıtmıştır. Hayvanların ve bitkilerin dahi ne anlam ifade ettiği, O'nunla aydınlığa kavuşmuştur. Âdeta hayvan, hayvan olmaktan; bitki, bitki olmaktan kurtulmuş, ilahî sanat olma seviyesine yükselerek farklı bir kıymet almışlardır.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Rabbinin "Onlar bakmazlar mı, deve nasıl yaratıldı?" (Gâşiye sûresi, 17. âyet) âyetini bildirirken, bir deve gelip O'nun ayaklarına yüzünü sürmüştür. O an hâl diliyle Efendimizin bir mucizesini temsil eden deve, âdeta "Sen'in sayende benim de manam anlaşıldı Ya Muhammed!" demiştir. Buna benzer şekilde Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) değişik varlıklarla ilgili gösterdiği mucizeler de bir bakıma o varlıkların Allah Resûlüne (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı teşekkürleridir. Gönüller Sultanının (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara ait manayı ifade etmiş olmasına karşılık olarak, kendi dillerince O'nun konumunun büyüklüğünü göstermeleridir.

Biliyoruz ki O'nu anlatmaya çalıştığımız şu cümleler, O'nun adının yanında zerreler hükmündedir. Çünkü O'nun bildirdikleriyle Rabbimizin büyüklüğünü iliklerimize kadar hissettik. Gördüklerimiz ya da göremediklerimize karşı derin bir hayranlık duyduk. Canlı ve cansız, her şeyin çehresindeki hikmetleri görebildik. Anladık ki: "Kâinatta abes hiçbir şey yoktur ve Allah hiçbir şeyi boşuna yaratmamıştır."

Ve O'nunla kendimizin farkına vardık. Kâinatın en şerefli mahlûkatı olduğumuzu öğrendik, kıymetli bir sanat eseri olduğumuzu gördük, varlığımızın gerçek mahiyetini kavradık. O'nu, dünya gözüyle bir kez olsun göremedik, ama hep O'nun hayalleriyle yaşadık. "Kardeşlerim ahir zamanda gelecektir." buyuran Son Sultanın (sallallahu aleyhi ve sellem) "Kardeşlerim!" dediği kişilerden olmaya talip olduk. Bütün minnet ve şükranlarımız Senin üzerine, şefaatin bizim üzerimize olsun ey Efendimiz!

Rahmet Peygamberi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: "Kim ümmetimden dini işlerine dair kırk hadis ezberlerse, Allah Teâlâ onu âlimler zümresinde haşir eder. Ben de kıyamet gününde ona şahit ve şefaatçi olurum."

O'nun Kutlu Sözleri

Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) şefaatine vesile olması umudu ve duasıyla O'nun kutlu sözlerinden kırk tanesini sunuyoruz:

1. İslâm güzel ahlâktır.

2. İki göz cehennem ateşi görmez: Düşmana karşı nöbet bekleyen ve Allah korkusundan ağlayan gözler.

3. İnsanlara merhamet etmeyene Allah merhamet etmez.

4. Kolaylaştırınız, güçleştirmeyiniz; müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz.

5. Hayra vesile olan hayrı yapan gibidir.

6. Zarar vermek ve zarara zararla karşılık vermek yoktur.

7. Hiçbiriniz kendisi için istediğini mümin kardeşi için istemedikçe gerçek iman etmiş olmaz.

8. Müslüman, insanların dilinden ve elinden emin olduğu kimsedir.

9. Allah sizin ne dış görünüşünüze ne de mallarınıza bakar. Ama o sizin kalplerinize ve işlerinize bakar.

10. Allah'ın rızası, anne ve babanın rızasındadır. Allah'ın öfkesi de anne babanın öfkesindedir.

11. Küçüklerimize merhamet etmeyen, büyüklerimize saygı göstermeyen bizden değildir.

12. Her insan hata eder. Hata işleyenlerin en hayırlıları tevbe edenlerdir.

13. Bizi aldatan bizden değildir.

14. İnsanlara teşekkür etmeyen, Allahu Teâlâ'ya şükretmemiş olur.

15. Namaz müminin miracıdır.

16. Mümin, o kimsedir ki kendisine bakılınca Allah akla gelir.

17. Oruç sabrın yarısıdır, sabır ise imanın yarısıdır.

18. Hangi mümin inanarak sırf Allah için Ramazan orucunu tutarsa günahları bağışlanır.

19. Cimri Allah'tan uzaktır, cennetten uzaktır, insanlardan uzaktır. Cehenneme yakındır.

20. Nerede olursan ol Allah'a karşı gelmekten sakın; yaptığın kötülüğün arkasından bir iyilik yap ki bu onu yok etsin.

21. Mümin kardeşine tebessüm etmen sadakadır. İyiliği emredip kötülükten sakındırman sadakadır. Yolunu kaybeden kimseye yol göstermen sadakadır. Yoldan taş, diken gibi şeyleri kaldırıp atman da senin için sadakadır.

22. Nasıl olursanız öyle idare edilirsiniz.

23. Allah temizdir ve sadece temiz olanı kabul eder.

24. Namazın ilk vakti Allah'ın rızasına, orta vakti Allah'ın rahmetine, son vakti ise Allah'ın affına vesiledir.

25. Güzel soru ilmin yarısıdır.

26. Birbirinize selâm veriniz, aranızda selâmı çok yayınız.

27. Müslüman Müslümanın kardeşidir. Kim mümin kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim Müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeple Allah da onu kıyamet günü sıkıntılarının birinden kurtarır. Kim bir Müslümanın kusurunu örterse Allah da Kıyamet Günü onun kusurunu örter.

28. Mümin kardeşinle münakaşa etme, onun hoşuna gitmeyecek şakalar yapma ve ona yerine getirmeyeceğin bir söz verme.

29. Müminin başka hiç kimsede bulunmayan ilginç bir hâli vardır; onun her işi hayırdır. Eğer bir genişliğe kavuşursa şükreder ve bu onun için bir hayır olur. Eğer bir darlığa uğrarsa sabreder ve bu da onun için bir hayır olur.

30. Birbirinize buğuz etmeyin, birbirinize haset etmeyin, birbirinize arka çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları kardeş olun. Bir Müslümana, din kardeşi ile üç günden fazla dargın durması helal olmaz.

31. Kim Allah'ın yüce adını yüceltmek istikametinde mücadele ederse, işte o Allah yolundadır.

32. Allah kulun tevbesini vefat edeceği ana kadar kabul eder.

33. Kıyamet Günü mizana ilk konulacak olan şey güzel ahlâktır.

34. Kim bana benzemeye çalışırsa o bendendir.

35. Nasıl olursanız öyle idare edilirsiniz.

36. İhsan senin Allah'ı görüyor gibi O'na kulluk yapmandır. Her ne kadar sen O'nu görmesen de O seni görmektedir.

37. Veren el, alan elden daha hayırlıdır.

38. Aklın gereği, Allah'a imandan sonra O'nun için sevmek, sevilmek ve insanlarla dost geçinmektir.

39. Kişi arkadaşının dini üzeredir. O hâlde sizden birisi kiminle arkadaşlık yaptığına dikkat etsin. Kişi sevdiği ile beraber haşir olunacaktır.

40. Nasıl istersen öyle yaşa, fakat bil ki bir gün mutlaka öleceksin. Kimi seversen sev ama unutma ki bir gün mutlaka ondan ayrılacaksın. Dilediğin gibi davran, lakin şu da her zaman hatırında olsun ki her yaptığının karşılığını mutlaka göreceksin.

Medine'nin Gülü

Andım yine Sen'i her şey yâdımdan silindi,
Hayal'in gönlümün tepelerinde gezindi;
Bu bir serâp olsa da hafakanlarım dindi..
Andım yine Sen'i her şey yâdımdan silindi.

Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam,
Rûhlar gibi yükselip de ufkunda dolaşsam;
Bir yolunu bulup gönlünden içeri aksam..
Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam.

Anlasam, vuslata ne zaman ferman gelecek?.
Hicranla yanan gönlüm durmadan inleyecek;
İnleyip en taze hislerle hep bekleyecek..
Anlasam, vuslata ne zaman ferman gelecek?.

Kalbim bir güvercin gibi titrerken adından,
Ne olur Sana ulaşmam için kanadından;
Bana bir tüy ver, pervaz edeyim hep ardından..
Kalbim bir güvercin gibi titrerken adından.

Ey kupkuru çölleri Cennet'e çeviren Gül!
Gel o bayıltan renklerinle gönlüme dökül!
Vaktidir, ağlayan gözlerimin içine gül!.
Ey kupkuru çölleri Cennet'e çeviren Gül!

Mecnûn gibi arkanda koşan kulun olayım,
Bir kor saç içime ocaklar gibi yanayım;
Sen'siz geçen bu acı rüyâdan kurtulayım..
Mecnûn gibi arkanda koşan kulun olayım.

Aklım uzakta kaldığı günleri saymakta,
Ruhuma sisli-dumanlı bir kasvet yapmakta;
Göster çehreni ki, güneş gurûba kaymakta..
Aklım uzakta kaldığı günleri saymakta…

Son demde hiç olmazsa gurûbum tulû olsun,
Gönlüm ufkunun en taze renkleriyle dolsun;
Her yanda tamburlar çalınsın; neyler duyulsun..
Ne olur, hiç olmazsa gurûbum tulû olsun..!

Üç Tablo Bir Ressam

Ahmet ÖZDEMİR

Tablo 1:

Babası, adının ilk harfini biraz uzatarak seslenirdi ona. O da pek nazlıydı canım. E naz kime yapılacak, babaya tabi... En çok da babasının onu sofraya çağırmasından hoşlanırdı. Adını çok güzel söylerdi o zaman babası. İlk söyleyişte gelmezdi Ömer. Şakadan canım... Naz yapardı birazcık.

Ama artık naz yapmıyor Ömer. Babası da seslenemiyor ki. Sahi neden seslenmiyor, nerede babası? Annesine sordu, keşke sormaz olaydı, üzüldü annesi. "Neyse, annem üzüntülü değilken sorarım." dedi sonra.

Ömer'e araba götürdüm. "Biraz büyük!" dedi. "Pilleri de yokmuş. O zaman bu araba kumandalı da değildir." "Öyle." dedim. "Kumandalı değil bu araba." "Kumandalı olmayan bir arabayla da nasıl oynanır ki..."

"Söz Ömer, sana kumandalı bir araba alacağım... Baban gibi yapabilir miyim bilmem ama adının ilk harfini de biraz uzatarak sesleneceğim sana. Sonra... Sonra, başını okşayacağım. Söz..."

Tablo 2:

Ne de yaramazdı, üç küçük afacan. Akif de maşallah, çocukların her isteğini yerine getiriyor, kâh eğiliyor sırtına biniyorlar, kâh saçını sakalını çekiyorlardı. Misafir çocukları sandım önce. Bir defa göreceğim bir daha görmeyeceğim sandım. Ama her Cuma gelişimde, aynı yaramazlar, aynı yaramazlıklar... Bir sırtta, Akif'inkilerle beraber sekiz çocuk. Misafir çocukları diyeceğim de... Bu üçüncü Cuma, hep aynı misafirler mi?

Karakteri olmuş ciddiyetiyle, "Misafir değiller!" dedi Mehmet Akif, benim çocuklarım.

"Senin çocukların mı, nasıl olur? Üç haftada üç çocuk..."

"Evet, benim çocuklarım. Hasan Efendi öldü de..."

Hasan Efendi... Yani veteriner fakültesinden sınıf arkadaşı; yani, "Hangimiz evvel ölürsek, kalan, çocuklara bakacak." diye sözleştiği arkadaşı. Ölmüş de...

Tablo 3:

Her nasılsa köle edilmişti Zeyd. Sonrasında ise nice hürriyet sahibinin kölesi olmaya can attığı Zat (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından alınmıştı. Bir gün babası buldu Zeyd'i. Çok sevinmişti. Oğlunu alan Zat'a gitti ve istedi oğlunu. Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), "Kararı Zeyd versin." dedi. Herkes, Zeyd'in, babasının kollarına koşacağını zannediyordu. O ise, "Babamı çok seviyorum ama seni hiç bırakır mıyım ya Resûlullah!" dedi. Yıllar geçti aradan. Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) bir dizinde torunu Hasan, diğerinde henüz küçük bir çocukken, hiç tereddüt etmeden, "Annemi babamı değil, seni tercih ediyorum ya Resûlullah." diyen Zeyd'in oğlu Üsame oturuyordu. Doğduğu anda "Ümmeti, ümmeti!" diyen bir şefkat abidesi, hiç ikisini birbirinden ayırır mı? Zeyd'in oğlu Üsame aktarıyor kendileri için edilen duayı: "Allah'ım bu ikisine rahmet ihsan eyle. Çünkü ben, bunlara hayır ve saadet diliyorum."

Anlar mısın tabloların dilinden? Bir tablonun güzelliği karşısında dakikalarca kendinden geçer, hayranlıkla seyreder misin o tabloyu? Bilir misin ilk iki tablodaki hâkim renk olan sevginin, üçüncü tablonun ressamı tarafından kalplere yerleştirildiğini... Yetimleri sevindirmenin ve onların başını okşamanın mükâfatının cennet olduğunu O'nun öğrettiğini... O'nun sayesinde çocukların namaz kılarlarken bile büyüklerin sırtına binebildiğini, saçını sakalını çekiştirebildiğini... Kim bilir sen o tablolarda ne güzellikler göreceksin!

Selâm Sana Ey Efendimiz

sallallahu aleyhi ve sellem

Saf Kulluğun Özü: Dua

Tevhid inancının ve saf kulluğun özü duadır. Duada önemli olan ise dua edenin "Şu anda benim kalbimin arzusunu, isteklerini işiten, bütün sıkıntılarımı ve ihtiyaçlarımı bilen ve istediği anda yerine getirmeye gücü yeten bir Zat'ın huzurundayım." düşüncesinde olmasıdır. Duanın kabulüne en büyük vesile ise kulluğuyla ve duasıyla cennetin kapılarının kendisine ardına kadar açıldığı Efendiler Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem) salât û selâm getirmektir.

Efendimize Rahmet Dileği: Salât

Salât, Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) yapılan rahmet dileğidir. Yani Allah'tan Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) merhamet etmesini, O'na vaat ettiği Makam-ı Mahmud'u vermesini ve daha çok insana şefaat edebilmesi için şefaat dairesini genişletmesini istememizdir.

Selâm ile Biatimizi Yeniliyoruz

Selâm ise Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) olan biatimizi devamlı yenilememizi ifade etmektedir. Yani "Ey Rabbimiz! Biz Hazreti Muhammed Aleyhisselâma inanıp, O'nun getirmiş olduğu ne kadar hüküm varsa hepsini kabul ettik. O, peygamberlik vazifesini eksiksiz yerine getirmiştir. Sen de Efendimizin bu başarısını kabul buyur ve bu kabulünle Peygamberimizi de bizim hakkımızda emin ve selamette eyle. Böylece, O'nun sayesinde gerçek insanlığa giden yolları öğrenen bizler, O'na olan biatimizi bir kere daha yeniliyoruz." dememizdir.

İki Makbul Dua Arasında

Bizler salât û selâmla âdeta, Allah'ın rahmet kapılarına yöneldiğimizde kapıların anahtarları elinde olan Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) selâm vererek kendimizi O'na tanıtırız ve sevdiririz. Sonra da Rabbimize sığınarak isteklerimizi O'na arz ederiz. Efendimiz Aleyhisselâm (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın en makbul kulu olduğundan, O'nun ismiyle dualarımızın kabul olacağına inanırız. Duamızı bitirirken yine O'nun adını anarız ki iki makbul dua arasında bizim dualarımız da kabul olsun.

Saygımızın ve Vefamızın Gereği

Nebiler Nebisi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), varlığın var edilmesinin sebebidir. Yüce Mevlâ, kâinat ve içindekileri O'nun yüzü suyu hürmetine yaratmıştır. Buradaki kulluk ve duasıyla dahi O'nu, ahiretin ve cennetin icadına vesile kılmıştır. O ise ümmetine ebedî saadet kapılarının açılması için duacıdır. İşte bizler, her salât ü selâmımızla O'nun bu duasının gerçekleşmesine "Âmin" demiş oluruz. Kâinatın Sultanı Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) olan saygımızın ve vefamızın gereği olan salât û selâm, Allah'a yakınlığımızın da en büyük vesilelerindendir.

Efendiler Efendisine (sallallahu aleyhi ve sellem), O'nun dupduru aile fertlerine ve seçkinlerden seçkin ashabına salât û selâm olsun.

"Kıyamet Günü insanların bana en yakını bana en çok salâvat okuyandır."

buyuran Gönüller Sultanına (sallallahu aleyhi ve sellem) bir demet salât ü selâm:

Allah'ım! Efendimize salât ü selâm et.

Allah'ım! Hazreti İbrahim'e ve ümmetine rahmet ettiğin gibi Efendimiz Hazreti Muhammed'e ve O'nun ümmetine rahmet eyle, şerefini yücelt. Şüphesiz ki övülmeye layık olan yalnız Sen'sin, şan ve şeref sahibi de Sen'sin.

Allah'ım! Sen'in sevgine mazhar Efendimiz Hazreti Muhammed'e, bütün peygamberlere ve Efendimizin ashabına, ailelerine ve arkadaşlarına salât ü selâm et. Bu duamızı kabul buyur ya Rabbi!

Allah'ım! Hazreti İbrahim'e ve ümmetine bereket ihsan ettiğin gibi Efendimiz Hazreti Muhammed'e ve O'nun ümmetine hayır ve bereket ver. Şüphesiz Sen her bakımdan övgüye layıksın ve Sen'in şanın yücedir.

Allah'ım! Efendimiz Hazreti Muhammed'e, ailesine ve ashabına; ağaçların yaprakları, denizlerin dalgaları ve yağmur damlaları kadar salât ü selâm et ve bereket ver.

Allah'ım! Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'e, O'nun bütün âl u ashabına, Sen'in ilmin ve malumatın adedince salât ü selâm et.

Allah'ım! Efendimiz Hazreti Muhammed'e, O'nun ailesine ve ümmetine bütün hastalıklar ve devalar adedince salât ü selâm ve O'na ve ümmetine bol bol bereketini ihsan et.

Efendimiz Muhammed'e, O'nun âl ve ashabına, her göz açıp kapama, her nefes alıp verme, Sana malum her şey sayısınca kâmil salât ve eksiksiz selâm et Allah'ım.

Allah'ım! Efendimiz Hazreti Muhammed'e ve Hazreti Muhammed'in âline salât et ve o salât ile bizi bütün korkulardan ve afetlerden koru. Onunla bütün ihtiyaçlarımızı gider. Bizi bütün günahlardan temizle. Onunla bizi katında en yüce derecelere çıkar. Hayatta ve ölümden sonra bütün hayırlar adına en ileri hedeflere bizi ulaştır. Dualarımızı kabul buyur ey duaları kabul eden Allah'ım! Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

Sana binlerce salât ü selâm olsun ey Allah'ın Resûlü! Sana binlerce salât ü selâm olsun ey Allah'ın Sevgilisi! Sana binlerce salât ü selâm olsun ey Allah'ın vahyinin emin temsilcisi!

Baba Olarak Peygamberimiz
sallallahu aleyhi ve sellem

Ali BUDAK

Dünyanın En Tatlı Babasıydı

Yaratılmış insanların en güzeli olan Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyanın en tatlı babasıydı. O, her konumda kusursuz olduğu gibi baba olarak da eşsiz ve mükemmel bir insandı.

Ailesi ile Yakından İlgilenirdi

Bütün insanlara karşı büyük bir alaka ve sevgi duyan Gönüller Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), ailesinin meseleleri ile de yakından ilgilenirdi. Çocuğunun yanına gider, onu öper, okşar, sever, kucağına alır ve yüzüne tebessüm ederdi. Yeri gelince de evlâtlarına büyük insanlar gibi davranırdı. Onları sadece bu dünya ile alakalı işlere yönlendirmez, ahirete ve Allah'ın rızasını kazanmaya yönlendirmeye de çalışırdı. Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) evde yaptığı ibadetlerden, çocukları o kadar etkileniyordu ki onlar da kendilerini O'nun gibi olmaya zorluyordu. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'a olan yakınlığını bizzat yaşayarak çocuklarına gösteriyordu.

Merhametli Bir Dede İdi

Çocuklarına karşı çok şefkatli olan Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), torunlarını da canı kadar sever, hem de bu sevgisini onlara hissettirirdi. Onları kucağına alır, omzuna çıkarır, sırtında taşır, oyun oynar ve onların isteklerini yerine getirirdi. Bir keresinde, kıldığı bir namazda torununu sırtında taşımıştı. Torunlarından biri sırtına çıktığında secde yapacağı zaman onu yere koyardı ve secdeden kalkarken onu yine omzuna alırdı. Bir gün Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) minberde hutbe okurken Hasan ve Hüseyin'in düşe kalka mescide girdiklerini görmüştü. Konuşmasını yarıda keserek onları tuttu ve bağrına bastı. "Cenâb-ı Hak, ' Mallarınız ve çocuklarınız sizin için imtihan vesilesidir.' buyururken ne kadar doğru söylemiştir. Onları görünce dayanamadım." dedikten sonra konuşmasına devam etmişti.

Kızı Fatıma'yı Çok Severdi

Çocuklar arasında kesinlikle kız-erkek ayrımı yapmazdı. Kızı Fatıma'yı çok severdi. Bir sefere çıkacağı zaman en son ona uğrar, dönüşünde de önce onun yanına giderdi. Hazreti Fatıma babasını ziyarete geldiğinde ise Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onu karşılamak için hemen ayağa kalkar ve onu alnından öperdi. Kızının elinden tutar ve onu kendi oturduğu yere oturturdu. Onun hâlini hatırını sorar, onu sever, okşar ve gönderirken de yine ona aynı şekilde çok güzel davranırdı.

İnsanlığa Karşı Sevgi Doluydu

Şefkatli bir baba ve merhametli bir dede olan Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), insanlığa karşı öyle sevgi doluydu ki "O, bütün insanlığın babasıydı." diye düşünebiliriz. İlk sözü "Ümmeti! Ümmeti!" olan ve kıyamet gününde "Ümmetim olmadan cennete girmem Ya Rabbi!" diyecek bir Peygamberimiz olduğu için ne kadar şükretsek azdır.

Gönüller Sultanı Peygamber Efendimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* Dualarından

✔ Allah'ım! Benimle günahlarımın arasını, doğu ile batının arasını ayırdığın gibi ayır.

✔ Allah'ım! Sen benim Rabbimsin. Sen'den başka ibadete lâyık mâbûd yoktur. Beni yaratan Sen'sin. Ben Sen'in kulunum, gücümün yettiği kadar Sana verdiğim söz ve ahit üzerindeyim. Verdiğin nimetlere şükreder, yaptığım kötülüklerden ve kusurlarımdan Sana sığınırım. Günahlarımı mağfiret eyle, Sen'den başka mağfiret eden yoktur.

✔ Allah'ım! Söz ve işlerin güzelini ve bütün iyilikleri, kötülüklerden uzak kalmayı, yoksulları sevmeyi Sen'den isterim. Sen'i sevmeyi, Sen'i seveni sevmeyi ve sevgine yaklaştıracak her ameli sevmeyi Sen'den isterim. Günahlarımı bağışlamanı, bana merhamet etmeni Sen'den isterim.

✔ Allah'ım! Şu anda ve gelecekte bildiğim ve bilmediğim bütün iyilikleri Sen'den ister, şu anda ve gelecekte bildiğim ve bilmediğim bütün kötülüklerden Sana sığınırım.

✔ Allah'ım! Cenneti ve cennete götürecek söz ve işleri Sen'den ister, cehennemden ve cehenneme sürükleyecek söz ve hareketlerden Sana sığınırım.

✔ Allah'ım! Benim için takdir ettiğin her şeyin sonunun hayır olmasını Sen'den, Sen'in merhametinden dilerim. Ey merhamet edenlerin en merhametlisi!

✔ Allah'ım! Bütün işlerimi düzeltmeni, bir an bile beni kendi başıma bırakmamanı, rahmetine sığınarak Sen'den isterim.

Allah'ım! Nebin Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Sen'den istediği her hayrı Sen'den istiyor, yine nebin Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Sana sığındığı her şeyden de Sana sığınıyoruz.

Peygamber Efendimizin sallallahu aleyhi ve sellem Hazreti Ali'ye Nasihatleri

Ya Ali! Allahu Teala'nın rızası anne ve babanın rızasındadır.

Ya Ali! Kalbi katı olan kimsenin üç nişanı olur: Zayıflara acımaz. Az nesneye kanaat etmez. Vaaz ve nasihat ona fayda vermez.

Ya Ali! Her kim ilimsiz ibadet ederse, zararı faydasından çok olur.

Ya Ali! Bir kimseden bir şey isteyeceğin zaman Âyetel Kürsî oku, sağ ayağını ileri koy.

Ya Ali! Bir hayırlı işe niyet ettiğin zaman, hemen o işi yap. Çünkü şeytan seni o hayırlı işten men eder.

Ya Ali! Benim ümmetimden yedi kimse cennete girer: Tevbe eden yiğit genç. Sadakayı gizli veren kimse. Haramı terk eden ve Duha namazını kılan kimse. Malının gitmesine razı olup, imam ile bir vakit namazının gitmesine razı olmayan kimse. Allah korkusundan gözleri yaş ile dolan kimse. Ulema ile oturan kimse. Bir müminle muhabbet eden ve ona Allahu Tealâ için ikram eden kimse.

Ya Ali! Salih olan kulun üç alameti vardır: Allahu Teâlâ'ya iyi amel işler. Kendi dinini ilmi ile kuvvetlendirir. Kendisi için istediğini başkası için de ister.

Ya Ali! Hakiki tevbe eden kimsede üç alamet olur: Haramlardan kaçınır. İlim öğrenmekte gayretli olur. Günaha bir daha geri dönmez.

Ya Ali! Senin dostun olanın üç alameti vardır: Malını sana feda eder. Nefsini sana feda eder. Senin sırrını gizli tutar.

Ya Ali! Doğru söyleyici kimsenin alameti, doğru söylemek âdeti olur. Kızgınlık anında, rıza vaktinde ve ihtiyaç anında da doğru söyler.

Ya Ali! Beş şey gözün nurunu artırır: Kâbe'ye bakmak. Kur'ân-ı Kerîm'e bakmak. Anne ve babanın yüzüne bakmak. Âlimin yüzüne bakmak. Akar suya bakmak.

Ya Ali! Beş şey imanı zayıflatır, kalbi karartır: Çok yemek. Çok uyumak. Çok konuşmak. Çok gülmek. Rızk için çok endişe etmek. Haram yemek.

Arayı Arayı Bulsam İzini

Yunus EMRE

Arayı arayı bulsam izini
İzinin yoluna sürsem yüzümü
Hak nasibeylese görsem yüzünü
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Bir mübarel sefer olsa da gitsem
Kâbe yollarında kumlara batsam
Hub cemâlin bir kez düşse seyretsem
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Zerrece kalmadı gönlümde hile
Sıdk ile girmişem ben bu Hak yola
Ebu Bekir, Ömer, Osman da bile
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Ali ile Hasan, Hüseyin anda
Sevgisi gönülde muhabbet cânda
Yarın mahşer günü ulu dîvânda
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Arafat dağıdır bizim dağımız
Anda kabul olur bizim duamız
Medine'de yatar Peygamberimiz
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Yûnus metheyledi seni dillerde
Sevilip durursun hep gönüllerde
Ağlayı ağlayı gurbet illerde
Yâ Muhammed cânım arzular seni

Ashabı Gönüller Sultanını Çok Özledi

Yusuf KARAGÖL

Ağlıyorduk

Ümmü Seleme (radıyallahu anha) dedi ki:

—Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiği gün, çevresinde toplanmış ağlıyorduk. O gece hiç uyumamıştık. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) hâlâ evimizdeydi. O'nun sedir üzerinde yatan cesedini görerek teselli buluyorduk. Ama seher vakti, kazma seslerini duyunca bir çığlık attık. Mescitteki cemaat de çığlığı bastı! Medine, tek bir çığlıkla sarsıldı! Hele Bilâl'in, sabah ezanını okuyup da "Eşhedü enne Muhammeder-Resûlullah" diye Resûlullahın adını anarken hıçkırarak ağlaması, bizi iyice sarstı. Halk, kabre girmek için hücum ettiyse de içeridekiler kapıyı kapattılar. O ne yaman bir musibetti ya Rab! Ondan sonra herhangi bir belaya uğradığımızda Resûlullahın vefatını hatırlar ve karşılaştığımız o musibeti hiç önemsemezdik.

Son Ezan

Peygamber Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) en fazla özleyen sahabilerden olan Bilâl-i Habeşî, O'nun vefatından sonra bir daha hiç ezan okuyamadı. Medine'nin bütün sokakları ve Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) bıraktığı hatıralar, kendisine sürekli O'nu hatırlattığı için Medine'de duramayan Hazreti Bilâl, cihad eden askerlerin arasına katılmak maksadıyla sınırdaki Suriye bölgesine gitti ve orada yaşamaya başladı. Hazreti Ömer döneminde Peygamber-i Zîşan'ın hasretine daha fazla dayanamayarak eski hatıralarını dünya gözüyle son bir kez görüp yâd etmek için Medine'ye geldi. Medine'ye gelince hemen Allah Resûlünün kabr-i şeriflerine gitti, kabrin başında bayılıp kendinden geçti.

Hazreti Bilâl'in Medine'ye gelmesi, insanları bir an eski günlere götürmüştü. Herkes Bilâl'in yeniden ezan okumasını, Allah Resûlünün (sallallahu aleyhi ve sellem) kutlu zamanını hiç olmazsa ezan ile yeniden bir defa daha hatırlamayı arzu ediyordu. Hazreti Hasan ve Hüseyin'i aracı yapıp Bilâl'den rica ettiler.

Ertesi sabah Bilâl-i Habeşî, son ezanını Mescid-i Nebevî'de okudu. Yanık ve hasret dolu sesiyle "Allahû Ekber! Allahû Ekber!" dediği zaman, bütün Medine halkı ayağa kalktı. "Eşhedü en lâ ilâhe illallah! Eşhedü enne Muhammeder-Resûlullah" deyince kadın erkek, genç ihtiyar, çoluk çocuk, hatta yataklarındaki hastalar bile, sokaklara döküldüler. Mescid-i Nebevî'ye koştular. Halk o kadar coştu ki Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşıyor sandılar.

Bilâl-i Habeşî Hazretleri, bu son ezanından sonra yine Medine'de kalamadı ve yeniden Şam'a döndü. Vefatından önce:

—Yarın ben dostlara, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabına kavuşacağım, diyerek ruhunu Rahman'a teslim eyledi.

Gözyaşları İçinde Kalırdı

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edip de aralarından ayrılınca ashab-ı kirâm derin bir üzüntü ve kedere kapılmıştı. Hazreti Ebubekir, O'nu anıp hadislerini nakledeceği zaman hüzünle ağlar. Bazen bir hadisi söylemek için iki üç defa niyetlenir de her seferinde gözyaşları içinde kalır, hadisi söyleyemezdi.

Kana Kana

Firâs adlı bir sahabi, Peygamberimizden (sallallahu aleyhi ve sellem) yemek yediği tabağını kendisine hediye etmesini istemişti. Kimsenin isteğini geri çevirmeyen Resûl-i Zîşan tabağı Firâs'a hediye etmişti. Efendimizin vefatından sonra Peygamber hasretiyle yanıp tutuşan Hazreti Ömer, zaman zaman Firâs'ın evine gidip:

—Hele şu tabağı bir getirin, der tabağı suyla doldurup kana kana içer, suları yüzüne gözüne sürerdi.

Mahşer Günü Tek Şefaatçimiz Efendimiz

sallallahu aleyhi ve sellem

Mustafa KAYA

Kıyamet günü gelip de Allah, bütün insanları bir araya topladığında güneş, onlara çok yakın olacaktır. İnsanlar sıkıntıdan ve kederden dayanamayacak hâle gelince kendilerini bu hâlden kurtaracak bir kurtarıcı aramaya düşecekler ve "Aman ne olur şefaat edecek birini bulalım." diyerek insanlığın babası Hazreti Âdem'e koşacaklardır. Ancak Hazreti Âdem, insanları Hazreti Nuh'a; Hazreti Nuh, Hazreti Musa'ya; Hazreti Musa da Hazreti İsa'ya gönderecek. Hazreti İsa da bu hususiyetin Hazreti Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ait olduğunu söyleyerek onları Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) gönderecektir.

İnsanlar, Efendiler Efendisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına giderek:

—Ya Muhammed! Sen Allah'ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) ve son peygambersin. Allahu Tealâ, senin geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışlamıştır. Rabbine bizim için şefaatte bulunmaz mısın? İçinde bulunduğumuz hâli görüyorsun, diyecekler.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de yürüyüp arşın altına gelecek ve Rabbinin huzurunda iki büklüm secdeye kapanacak. Sonra Allahu Tealâ daha önce hiç kimseye öğretmediği en güzel hamd ü senayı O'na ilham edecek. Ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hamdin her türlüsüyle O'na dua dua yalvaracak. Sonra Cenâb-ı Hak, Efendimize hitaben:

—Başını kaldır ya Muhammed! Söyle, sözün dinlenecek. İste, istediğin verilecek. Şefaat et, şefaatin yerine getirilecek, buyuracak.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de başını secdeden kaldıracak ve:

—Ya Rabbi ümmetimi bana bağışla! Ya Rabbi ümmetimi kurtar! Ya Rabbi ümmetimi bağışla, diye yalvaracak.

O zaman Yüce Mevla Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem):

—Ya Muhammed! Git ve kalbinde bir buğday tanesi kadar imanı olanı oradan çıkar, buyuracak ve Efendimiz de denileni yapacaktır.

Ve insanlar, mahşer yerinde dehşet içinde beklemenin ızdırabından Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) şefaati ile kurtulacaklardır.

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) şefaatinden istifade; O'na iman etmeye, O'nu çok sevmeye ve sevdirmeye, O'nu örnek almaya ve O'na çok salât ü selâm getirmeye bağlıdır. Yüce Mevla, bizleri, Rabbinin Sevgilisi Efendimizin şefaatine nail olan kullarından eylesin... Âmin.